

Guddommelige samtaler Bog 3. Dialogen slutter

Neale Donald Walsch Ashland, Oregon

I uddrag af Erling S. Nielsen Kolind

Denne trilogiens tredje og sidste del vil, har jeg fået at vide, drejer sig om de højeste spørgsmål mennesket står overfor. Begreber om andre verdener, andre dimensioner og hvordan hele det komplicerede netværk passer sammen.

Rækkefølgen er: **Individuelle sandheder – Globale sandheder – Universelle sandheder.**

Velsignet vær de frygtløse, for de skal kende Gud/Altet.

Det betyder at du skal være så frygtløs, at du opgiver det, du tror du ved om Gud/Altet.

Du skal være så frygtløs, at du tager afstand fra det, andre (*religionerne*) har fortalt dig om Gud/Altet.

Du skal være så frygtløs, at du tør have din **egen oplevelse** af Gud/Altet.

Og så må du ikke have skyldfølelse over den. Hvis din egen oplevelse gør vold på det du troede du vidste, og som andre (*religionerne og de religiøse ledere*) har fortalt dig om Gud/Altet, må du ikke føle skyld. Og så må du ikke have skyldfølelse over den. Hvis din egen oplevelse gør vold på det, som du troede du vidste, og som alle andre har fortalt om Gud/Altet, må du ikke føle skyld.

Frygt og skyld er menneskets eneste fjender.

Jeg skal sige dig en ting: Der er aldrig et øjeblik hvor jeg ikke er hos dig: aldrig et øjeblik hvor jeg ikke er **"rede"**. Jeg er altid hos dig, til evig tid.

- Men jeg vil aldrig påtvinge dig min vilje – aldrig nogensinde.
- Jeg vælger det der er bedst for dig, men frem for alt vælger jeg din vilje som dig. Og det er det sikreste mål for kærlighed.
- Når jeg ønsker for dig, hvad **du** ønsker for dig, elsker jeg dig i sandhed. Når jeg ønsker for dig, hvad **jeg** ønsker for dig, så elsker jeg mig selv **gennem** dig.
- Ud fra den samme målestok, kan du afgøre om andre elsker dig, og om du i sandhed elsker andre. For kærligheden søger ikke sit eget, men stræber kun efter at muliggøre den elskedes valg.

Der er ingen modsigelse. Fordi den guddommelige doktrin er en guddommelig **dikotomi**, og det er fordi selve livet er en **dikotomi** – et oplevelses rum hvor to tilsyneladende sandheder kan eksisterer samtidig på samme sted i rummet / **Universet**.

(Dikotomi: tvedeling. Gaffeldeling: opdeling af ét fænomen i to modstående.)

Her taler Gud/Altet om kvantefilosofien, som videnskaben arbejder meget med at forstå .

Selvets højeste valg bliver en andens højeste valg, når selvet forstår at der ikke findes nogen anden. Fejlen består derfor i ikke at **vælge** hvad der er bedst for dig, men snarere i ikke at **vide** hvem du virkelig er, og endnu mindre, hvem du forsøger at blive. Det gælder alt i **livet**. Hvad der

er **"bedst"** afhænger af hvem du er, og hvem du forsøger at blive. Du kan ikke på en intelligent måde vælge, hvad der er bedst for dig, før du på en intelligent måde beslutter hvem og hvad du er.

Som Gud/Altet **ved** jeg hvad jeg stræber efter at blive. Derfor ved jeg hvad der er **"bedst"** for mig. Det der er bedst for mig er at **give dig hvad du beslutter er bedst for dig**. For det jeg forsøger at blive er mit selvs udtryk. Og det bliver jeg **gennem dig**.

Jeg er Gud. Jeg er Gudinden. Jeg er det højeste væsen. Jeg er altings fylde. Jeg er begyndelsen og enden. Alfa og omega. Jeg er summen og substansen. Spørgsmålet og svaret. Oppe og nede. Venstre og højre. Her og nu, før og efter.

Jeg er lyset, og jeg er mørket der skaber lyset og gør det muligt. Jeg er gudinden uden ende og det **"onde"** som gør det **"gode"** godt. Alt dette er jeg – altings fylde – og jeg kan ikke opleve nogen del af mig selv uden at opleve hele mig selv. Jeg er det storslåede Alt – og det jeg stræber efter er at erfare mig selv gennem oplevelser. Det gør jeg gennem dig og gennem alt det andet der eksisterer. Og jeg oplever mit selv som storslået gennem de valg jeg foretager. For hvert valg er i sig selv skabende. Hvert valg er afgørende, hver valg repræsenterer mig - det vil sige at det præsenterer mig igen – som den jeg vælger at være lige nu.

Og dog kan jeg ikke vælge at være storslået **medmindre der er noget at vælge imellem**. En del af mig må være **mindre** end storslået hvis jeg skal vælge den del af mig som **er** storslået.

DET ER DEN GUDDOMMELIGE DIKOTOMI.

En opdeling af noget i to modsætninger som udelukker hinanden. Det er Guds allermost vidunderlige idé, skabelsen af relativiteten.

Det, at noget må betragtes eller bedømmes i forhold til noget andet.

Det samme gælder dig. Jeg er Gud/Altet i færd med at skabe mig selv. Og det samme er du. Det er hvad din sjæl længes efter at gøre. Det er hvad din ånd hungrer efter. Skulle jeg holde dig tilbage fra at få det du vælger, ville jeg forhindre mig selv i at få hvad jeg vælger. For mit største ønske er at opleve mit selv som det jeg er. Dette kan jeg kun gøre inden for rammerne af det jeg ikke er.

Og derfor har jeg omhyggeligt skabt alt det jeg ikke er, så jeg kan opleve det jeg er.

Og alligevel er jeg **Alt** hvad jeg skaber – derfor er jeg på en vis måde det jeg **ikke** er.

Væren – gøren – have er skabelses princippet i universet. Måden at sætte denne kreative proces i gang (**og det er hvad det er... skabelsesprocessen**) er at se på hvad det er du ønsker at **"have"**, spørge dig selv, hvordan du tror du vil **"være"** hvis du **"har"** det, og så fortsætte direkte til **"væren"**. Således samarbejder du med universets kreative kraft.

Her er en kort måde at udtrykke dette princip på:

- Du er ikke nødt til at **gøre noget** i livet.
- Det er alt sammen et spørgsmål om hvad du **er**.
- Hvis du **på forhånd** beslutter dig til, hvad du vælger at være, **fremkalder du det i din oplevelsesverden**.

- Opfør dig som om du er, så vil du tiltrække det. Det du opfører dig som om du er, kommer til dig. Men dine handlinger skal være oprigtige.

Alt hvad du gør, skal være oprigtigt, ellers går udbyttet af handlingen tabt.

Hvad du end vælger for dig selv, giv det til en anden.

- Hvis du vælger at være lykkelig, så sørg for at en anden bliver lykkelig.
- Hvis du vælger at være velhavende, så sørg for at en anden bliver velhavende.
- Hvis du vælger mere kærlighed i dit liv, så sørg for at en anden får mere kærlighed.

Gør det oprigtigt – ikke fordi du søger personlig vinding, men fordi du virkelig ønsker det for den anden – så kommer alt hvad du giver bort, til dig. Alt hvad du er, skaber du.

Cirklen er sluttet, og du skaber mere og mere af dette i dit liv. Det kommer til udtryk i dine oplevelser rent fysisk. Det er livets største hemmelighed. Det er der alt sammen i **bog 1 og 2**.

Jeg er altid i kontakt med jeres dybeste ønske, og jeg giver jer det altid. Selv når I gør noget som medfører at I dør – hvis det er jeres dybeste ønske, får I det opfyldt: oplevelsen af **"at dø"**. Jeg stiller mig aldrig nogensinde i vejen for jeres dybeste ønske.

Alle objektive fænomener drages mod dig af underbevidstheden; alle begivenheder skaber du ubevidst; alle mennesker, steder eller ting i dit liv blev tiltrukket af dig – blev skabt af dig selv, om du vil – for at give dig de helt perfekte betingelser, den perfekte lejlighed til at opleve det næste du ønsker at opleve, mens du er i gang med at udvikle dig. Intet kan ske – jeg siger dig, intet kan indtræffe – i livet som ikke er en helt perfekt lejlighed til at helbrede noget, skabe noget eller erfare noget som du ønsker at helbrede, skabe eller erfare for at blive den du virkelig er.

Jeg som Gud/Altet vil aldrig blande mig i dine valg - men jeg vil altid vide hvad de går ud på. Derfor kan du gå ud fra, at hvis noget hænder dig, er det perfekt at det skete – for intet undslipper fuldkommenheden i Gud/Altes verden. Dit livsforløb – menneskene, stederne og begivenhederne i det – er alle skabt fuldkomne af den fuldkomne skaber af selve fuldkommenheden: Dig. Og af mig... i, som og gennem dig. Valget er dit!

Hvis du alene ønskede hvad din sjæl ønsker, ville det hele være meget enkelt. Hvis du lyttede til den del af dig, som er ren ånd, ville alle dine beslutninger være lette og alle resultater være glædelige. Det er fordi ... åndens valg altid er det højeste valg.

Men du er ikke ånd alene. Du er et treenigt væsen skabt af **krop, sind og ånd**. Det er både det herlige og det forunderlige ved dig. For ofte træffer du beslutninger og valg på alle tre planer samtidig – **og de stemmer på ingen måde altid overens**. På den anden side, hvis dit væsen er i harmoni og dine valg er samlede, kan forbløffende ting indtræffe.

Der er også planer inden for planerne i din beslutningsproces. Det er især tilfældet på det mentale plan. Sindet er i stand til at træffe beslutninger og valg, og gør det også, fra mindst tre indre planer: **logik – intuition – følelse** – og sommetider fra dem alle tre - hvilket skaber mulighed for endnu mere indre konflikt. Og inden for ét af disse planer – **følelse** – er der yderligere fire planer. Det er de **fem naturlige følelser: sorg – vrede - misundelse - frygt og kærlighed**. Og inden for disse er der også to endelige planer: **kærlighed og frygt**.

De fem naturlige følelser omfatter kærlighed og frygt, ikke desto mindre er kærlighed og frygt grundlaget for alle følelser. De øvrige tre af de fem naturlige følelser er resultatet af disse to.

I sidste ende er kærlighed og frygt ophav til alle tanker. Det er den store polaritet. Det er den oprindelige dualitet. I sidste ende kan alt føres tilbage til en af disse. Alle tanker, ideer, begreber, forståelsesformer, beslutninger, valg og handlinger er baseret på en af disse. Og i sidste ende er der i virkeligheden kun én: **Kærlighed**. – Sandheden er at det eneste som findes er kærlighed.

Selv frygt er et resultat af kærlighed, og når den bruges effektivt, udtrykker den kærlighed.

Alt udtrykker kærlighed, når udtrykket er i sin højeste form. Udtrykker den forælder som redder barnet fra at blive dræbt i trafikken, frygt eller kærlighed? **Svaret er begge: Frygt for barnets liv, og kærlighed – nok til at risikere sit eget liv for at redde barnet.** Her ser vi således at frygt i sin højeste form bliver til kærlighed... *er kærlighed*... udtrykt som frygt.

Det samme kan siges om soldater, der kæmper for at beskytte de uskyldige, politifolk og redningsarbejdere, der risikerer livet for at redde andre.

Hvis vi på samme måde bevæger os op gennem skalaen af naturlige følelser, er sorg, vrede og misundelse alle en eller anden form for frygt, som omvendt er en form for kærlighed. Det ene fører til det andet. Problemet opstår, når en hvilken som helst af de naturlige følelser forvrænges.

Så bliver de groteske, og kan slet ikke genkendes som resultatet af kærlighed, end mindre som Gud/Altet der er det samme som absolut kærlighed.

Sorg er en naturlig følelse. Det er den del af dig som gør det muligt at sige farvel når du ikke har lyst til at sige farvel; at udtrykke tristheden inden i dig – skubbe den bort, drive den ud – når du oplever et eller andet tab. Når du har mulighed for at udtrykke sorgen, kommer du af med den. Sorg der hele tiden undertrykkes, bliver til kronisk depression, en meget unaturlig følelse. *Mennesker har slået ihjel på grund af kronisk depression. Krige er begyndt, nationer er faldet.*

Vrede er en naturlig følelse. Det er det redskab du har til at sige *"Nej tak"*. Den behøver ikke at være grov, og den behøver aldrig at skade nogen. Når børn får lov til at give udtryk for deres vrede, får de en meget sund holdning til den voksne, og derfor bliver de almindeligvis meget hurtigt af med deres vrede.

Børn som bringes til at føle at deres vrede ikke er i orden – at det er forkert at udtrykke den og at de overhovedet ikke bør føle den - får svært ved at håndtere deres vrede hensigtsmæssigt som voksne. Vrede der konstant undertrykkes, bliver til raseri, en meget unaturlig følelse. *Mennesker har slået ihjel på grund af raseri. Krige er begyndt, nationer er faldet.*

Misundelse er en naturlig følelse. Det er den følelse der får en femårige til at ønske, at hun kunne nå dørhåndtaget på samme måde som hendes bror kan - eller kører på cykel. Misundelse er den naturlige følelse der får dig til at ønske at prøve igen; at anstrenge dig; at blive ved med at forsøge til det lykkes. Det er meget sundt at være misundelig, meget naturligt. Når børn får lov til at udtrykke deres misundelse, får de en sund holdning til den voksne, og derfor kommer de almindeligvis hurtigt over deres misundelse.

Børn som bringes til at føle at deres misundelse ikke er i orden – at det er forkert at udtrykke den, og at de overhovedet ikke burde føle den – får svært ved at håndtere deres misundelse hensigtsmæssigt som voksne. Misundelse som konstant undertrykkes, bliver til jalousi, en meget

unaturlig følelse. *Mennesker har slået ihjel på grund af jalousi. Krige er begyndt, nationer er faldet.*

Frygt er en naturlig følelse. Alle børn fødes med to former for frygt: **frygten for at falde, og frygten for høje lyde.** Alle andre former for frygt er tillærte reaktioner som barnet får fra omgivelserne og lærer af forældrene. Formålet med den naturlige frygt er, at indbygge en smule forsigtighed. Forsigtighed er et redskab som hjælper kroppen til at holde sig i live. Den er et resultat af kærlighed. Kærlighed til selvet.

Børn som bringes til at føle, frygt ikke er i orden – at det er forkert at udtrykke den og at de overhovedet ikke burde føle den – får svært ved at håndtere deres frygt hensigtsmæssigt som voksne. Frygt som konstant undertrykkes, bliver til panik. En meget unaturlig følelse. *Mennesker har slået ihjel på grund af frygt. Krige er begyndt, nationer er faldet.*

Kærlighed er en naturlig følelse. Når den får lov til at komme til udtryk og bliver modtaget af barnet på en normal og naturlig måde, ubetinget og uden begrænsninger, hæmninger eller forlegenhed, kræves intet andet. For glæden over kærlighed der udtrykkes og modtages på denne måde, er tilstrækkelig i sig selv. Men kærlighed som er blevet begrænset, forkvaklet gennem regler og forordninger, ritualer og restriktioner, kontrolleret, manipuleret og holdt tilbage, bliver unaturlig. **Sådan som den prædikes af de religiøse tåber, og autoriteter, verden over.**

Børn som bringes til at føle at deres naturlige kærlighed ikke er i orden – at det er forkert at udtrykke den, og at de overhovedet ikke burde føle den – vil have svært ved at håndtere kærlighed hensigtsmæssigt som voksne. Kærlighed som konstant undertrykkes, bliver til besiddelsestrang, en meget unaturlig følelse. *Mennesker har slået ihjel på grund af besiddelsestrang, en meget unaturlig følelse. Krige er begyndt, nationer er faldet.*

Og på den måde frembringer de naturlige følelser når de undertrykkes, unaturlige reaktioner. Og de fleste naturlige følelser undertrykkes hos de fleste mennesker. Alligevel er de dine venner. De er en gave. De er dine guddommelige redskaber, som du kan bruge til at udforme tilværelsen med. Du får redskaberne ved fødslen. De skal hjælpe dig med at håndtere livet.

>>I dag har vi slet ikke noget naturligt forhold til frygt<<<

Jyllands-Posten Søndag den 22. december 2019

Der er et indiansk sagn om den gamle medicinmand, der sidder med sine børnebørn og beskriver, at alle mennesker har en sort ulv og en hvid ulv inden i sig. Den sorte ulv er grådig, doven misundelig, bekymret og tænker mest på sig selv, mens den hvide ulv står for klassiske dyder som ubetinget kærlighed, barmhjertighed, taknemmelighed, fordybelse og selverkendelse. De to ulve slås altid om, hvem der skal vinde, og når børnebørnene så spørger, hvem der vinder, svarer medicinmanden: "Det afhænger af hvem du fodrer"

Citat fra Pernille W. Lauritsen

Forfatter til fire bøger om familieliv, børn og samfund og en efterspurgt foredragsholder om kulturtransformation og frygt bl.a. i erhvervslivet. Er til foråret 2020 aktuell med bogen "Gør det, du frygter", om hvorfor tvivl og frygt er vores største læremestre – med udgangspunkt i 20 års studier i gammel visdomsteori og moderne videnskabsteori om dét at være menneske.

Hvis det var meningen at dem der føder børnene også skulle opdrage dem, ville det ikke være muligt at føde børn før I var halvtreds.

Planen var at **børnefødsler** skulle være en aktivitet for de unge hvis kroppe er veludviklede og stærke. **Børneopdragelsen** skulle være en aktivitet de ældre tog sig af, fordi deres bevidsthed er veludviklet og stærk. Det er de ældste som kender sandheden og livet. Ved hvad der er vigtigt og hvad der ikke er. Hvad der virkelige menes med udtryk som integritet, ærlighed, loyalitet, venskab og kærlighed. ***(Dette er en sandhed vi lever med på kloden. Læs følgende læserbrev fra 2018)***

Hvor er forældrene i ansvaret for de unge?

Gang på gang oplever man i medierne, hvordan ganske unge kommer "galt" af sted i den verden, som de gerne skulle være med til at skabe for deres egen fremtids skyld.

Jeg læser om stofmisbrug, kriminalitet, fysisk og psykisk overgreb, bandeopgør, hasarderet bilkørsel, hærværk, jah, jeg kunne blive ved. Det værste i situationen er, at det drejer sig om børn fra 12- års alderen og opefter. I min optik er kun de færreste "voksne", når de når myndighedsalderen.

Jeg glæder mig usigeligt meget over at kende forældre, som er sig deres ansvar bevidst, men desværre finder jeg mange forældre, som totalt fralægger sig det ansvar, som de har påtaget sig ved at sætte børn i vor skønne verden.

At overdrage opdragelsen til institutioner og fralægge sig ansvar er den sikreste vej ud på skråplanet. I vor verden bliver det sjældnere og sjældnere, at begreberne, etik, moral og ansvar kommer i fokus. Nogle kan stave til det, men få kan definere dem. Endnu værre bliver det omkring De Ti Bud. Min opgave er ikke at moralisere, men alligevel: Hvor er forældrene henne?

Gunnar Nilsson pensionist Horbelev

Når du kender fortiden, er det lettere at vide noget om alle fremtidige muligheder.

Jeg vil fortælle dig om magt og styrke – og om forskellen mellem de to. Og jeg vil tale med dig om den **Satan** skikkelse, I har opfundet, hvordan og hvorfor I opfandt ham, og hvordan I fandt frem til at Gud er en **"han"** og ikke en **"hun"**.

Lad os gå tilbage til det tidspunkt, hvor jeres samfund reorganiserede sig selv. Det vil sige dengang mænd blev de dominerende, og derfor besluttede at det var upassende at vise følelser - eller i visse tilfælde endog at have dem. ***Hvilket er en direkte dumhed, der forkrøbler sjælen.***

I en tidligere periode af jeres historie levede I på denne klode i et **matriarkalsk** samfund. ***(Matriarkat: herredømme; samfundsordning hvor moderen er familiens overhoved og børnene arver hendes navn og rettigheder.)***

Så skete er et skift og **patriarkatet** opstod. ***(Patriarkat: samfundsordning hvor magten inden for den enkelte slægt indehaves af det ældste mandlige medlem. (modsat matriarkat.)***

Da I foretog dette skift bevægede I jer væk fra at udtrykke følelser. I betegnede det som **"svaghed"**. Det var i samme periode mænd opfandt djævelen og den mandige Gud. Satan var først og fremmest en mandlig opfindelse. I sidste ende gik hele samfundet ind på det, mens det at vende sig bort fra følelserne og opfindelsen af **"den onde"** var alt sammen en del af mændenes

oprør mod matriarkatet, den periode hvor kvinderne styrede alt, ud fra deres følelser. De sad på alle regeringsposter alle religiøse magtpositioner, alle indflydelsesrige stillinger inden for handel, videnskab, de skønne kunster, helbredelse.

Mænd havde ingen magt. De skulle retfærdiggøre deres eksistens, for de havde meget ringe betydning ud over deres evne til at befrugte kvindernes æg og flytte tunge genstande.

De mindede meget og arbejdsbier og – myrer. De udførte det tunge fysiske arbejde og sikrede at der blev avlet børn, og fungerede som beskyttere for disse.

Det tog mændene hundredvis af år at finde og skabe en bedre position for sig selv i samfundsstrukturen. Der gik flere århundreder før mændene så meget som fik lov til at deltage i klanens anliggender; at have noget at skulle have sagt, eller have stemmeret i de samfundsmæssige beslutninger. ***Kvinderne anså dem ikke for intelligente nok til at forstå sådanne sager.***

Her er jeg helt enig. Se blot på de islamiske samfund. Den dumme del, mændene, holder den mest intelligente del, kvinderne, nede. Baseret på Koranen og arabisk stammekultur i forening. Det følgende er fra Naser Khaders bog "Ære og Skam – Det islamiske familie- og livsmønster – fra undfangelse til grav" (1996) i uddrag.

Side 92 – Det muslimske familiemønster er såkaldt patriarkalsk. Patriarkatet betyder faderstyre og er et teknisk udtryk, hentet fra antropologien til betegnelsen af en familieorganisation og en samfundsform, hvor den ældste faderskikkelse har autoriteten og myndigheden, og hvor slægten regnes efter fædre.

Udgangspunktet er, at kønnene antages at være født forskellige og derfor har forskellige funktioner. Manden står for den medfødte egenskab fysisk styrke, alvor, fornuft og logik. Derfor har han fået ansvaret for at forsørge familien og for forvaltningen af samfundet.

Kvinden derimod er af naturen skabt til moderrollen. Hun er fysisk svagere end manden, og hendes natur præges af følelser. Hendes ansvar i samfundet er derfor mindre end mandens, og hun må således underlægge sig hans myndighed.

Dette patriarkalske familiemønster med mandens overordnede position, arrangerede ægteskaber – ofte med nære slægtninge – polygami, krav om jomfrudom, kønssegregation, tildækning af krop, kvindeomskæring samt begreber som ære og skam er ikke opfundet af islam.

Dette familiemønster dominerede i Middelhavsområdet endnu før islams opståen. Islam er blot en religion, der ligesom kristendommen er udsprunget af den gammeltestamentlige patriarkalske tradition. De ældste jødiske samfund var - endnu før Det Gamle Testamente blev til – patriarkalsk i ordets fundamentale betydning. Samfundet var decentraliseret og bestod af storfamilier. Her var det faderen i den ældste generation, som havde autoriteten og myndigheden over slaver, kvinder og børn. Store beslutninger blev truffet af overhovederne fra familierne, slægt og stamme. Jøderne i Alexandria praktiserede polygami, konkubinater (medhustruer) og indespærring. Mændene havde også uindskrænket ret til skilsmisse.

I kongetiden (ca. 1000 f.v.t.) blev det jødiske samfund centraliseret og specialiseret, og magten samledes hos kongen, men familieformen vedblev at være patriarkalsk og mandsdomineret. Kvinderne talte ikke med i den jødiske kultur som økonomisk og juridisk

ansvarlige personer. Seksuelt, økonomisk og juridisk blev de kontrolleret og underlagt mænd. Mænd var underlagt kongen, som igen var underlagt den ene Gud. Det primære formål med denne samfundsstruktur var at holde sammen på slægtens og statens jord og ejendom.

Det er med rod i disse ideer og skikke, at Det Gamle Testamente – kristendommens og islams traditionsbaggrund blev til. Dette kommer især til udtryk i skabelseshistorien. Det patriarkalske kvindesyn, hvor kvinder betragtes som andenrangs væsner, blev guddommeliggjort i Mosebøgerne. De sociale og seksuelle normer bekræftes vha. ideologi og religion. Religionens maskuline gudsbillede, mandens fremtrædende position i religionen og kvindens anderledeshed var effektive midler til at fastholde kvinden i en underordnet position. Den israelitiske pagt var en sag mellem den maskuline gud og den maskuline del af befolkningen. Manden skal ifølge Det Gamle Testamente være den herskende, som underlægger sig og forvalter naturen, som kvinden er en del af.... Når ejendom og indflydelse nedarves gennem mandens slægt, er det vigtigt at være sikker på faderskabet. Derfor kontrolleres kvindens seksualitet. I 4. Mosebog, 31 hedder det, at piger skal være jomfruer pga. faderskabet til børnene. Man skulle være sikker på, hvem der var fader til de sønner, som skulle arve, og hvem der var fader til døtrene og skulle indkassere brudeprisen. Derfor var jomfrudom meget værdifuld.

Kristendommen og senere islam overtog mange gammeltestamentlige patriarkalske ideer.

Det drejer sig ikke om adskillelse men om enhed. For det er i **enheden den indre styrke findes**, og i adskillelsen den spredes og efterlader en med følelsen af at være svag og magtesløs – så man af den grund kæmper for at opnå magt. Jeg siger dig: Helbred kløften mellem jer, ophæv adskillelsens illusion, og I skal vende tilbage til den indre styrkes kilde. Der vil I finde den sande kraft. Kraften til at udføre hvad som helst. Kraften til at være hvad som helst. Kraften til at besidde hvad som helst. For kraften til at skabe kommer af den indre styrke som frembringes gennem enhed. Det er sandheden mellem dig og din Gud – ligesom det er den bemærkelsesværdige sandhed om forholdet mellem dig og dine medmennesker. Husk at

Sand kraft kommer af indre styrke. Indre styrke kommer ikke af rå magt.

Magt uden indre styrke er en illusion. Indre styrke uden enhed er en løgn. Adskillelse fra Gud og hinanden er årsagen til al jeres vantrivsel og lidelse. Men stadigvæk bliver adskillelse ved med at give sig ud for styrke, og jeres politik, økonomi og tilmed jeres religioner har givet næring til løgneren. Denne løgn er årsag til alle jeres krige og alle de klassekampe som fører til krige; til alle former for had mellem racer og køn, og alle de kampe som fører til had; til alle personlige prøvelser og trængsler, og til alle indre kampe som fører til prøvelser og trængsler.

Alligevel klynger I jer stædigt til løgneren, uanset at I har opdaget hvor den bringer jer hen – selv når den fører til jeres egen ødelæggelse. Opfør jer som om I ikke er adskilt fra noget eller nogen, og I vil helbrede verden i morgen. Det er **den største sandhed til alle tider**. Det er det svar mennesket har søgt i årtusinder. Det er den løsning det har arbejdet på, den åbenbaring det har bedt om. Opfør jer som om I ikke er adskilt fra noget, og I helbreder verden.

Og mændene opfandt djævelen for at fravriste de kvindelige stamme- eller klanledere denne magt?

Ja. De brugte frygt fordi frygt var det eneste redskab de havde. Frygt var den ene ting kvinderne ikke havde kalkuleret med. Så de utilfredse mænd var nødt til at bruge det redskab de

havde. Denne frygt startede med spirende tvivl som blev plantet af de mest utilfredse blandt mændene. Det var almindeligvis de mest **"ikke- attraktive"** mænd; dem der ingen muskler havde, som ikke pyntede sig – og som derfor fik mindst opmærksomhed fra kvinderne. Så de forsøgte at avle frygt gennem den spirende tvivl. Hvad hvis kvinderne tog fejl? - Spurgte de. – Hvad hvis deres måde at styre verden på ikke var den bedste? – Hvad hvis den i virkeligheden førte hele samfundet – hele racen – mod udslettelse?

Det var noget mange mænd ikke kunne forestille sig. Når alt kom til alt, havde kvinderne så ikke den direkte linje til Gudinden? – Var de i virkeligheden ikke tro kopier af Gudinden rent fysisk? – Og var Gudinden ikke god?

Denne lære var så magtfuld, så vidt udbredt at mændene ikke havde andet valg end at opfinde en djævel, en satan, til at opveje den store moders uendelige godhed som matriarkatets mennesker forestille sig den og dyrkede den.

Den ene ting hele deres samfund forstod sig på, var teorien om **"det rådne æble"**. Selv kvinderne så og vidste af erfaring, at nogle børn simpelthen faldt **"dårligt"** ud, uanset hvad de gjorde. Som alle vidste, gjaldt det især drengbørnene som man slet ikke kunne styre.

Sådan blev der skabt en myte. På den måde blev det væsen I nu kalder **Satan**, skabt. Det var ikke vanskeligt at skabe myten om et **"ondt barn"**, og heller ikke vanskeligt at overbevise selv klanens kvinder om muligheden af at sådan et væsen eksisterede. Det var heller ikke svært at få nogen til at acceptere at det onde barn var en mand. Var mændene ikke det underordnede køn?

Denne genistreg blev brugt til at frembringe et mytologisk problem. Hvis det **"onde barn"** var en mand, hvis **"den onde"** var af hankøn, hvem skulle så betvinge ham? Klart nok ikke en kvindelig guddom. For, som mændene snedigt sagde, når det drejede sig om spørgsmål om visdom og indsigt, om klarhed og medfølelse, om planlægning og tænkning, var der ingen der betvivlede den kvindelige overlegenhed. Men når det gjaldt rå kraft, var der så ikke brug for en mand?

I gudindemytologien var mændene tidligere blot gemaler – kvindernes ledsagere der optrådte som tjenere og tilfredsstillede deres eget stærke begær i den lystfyldte dyrkelse af gudindens storhed. Men nu var der brug for en mand der kunne andet og mere; en mand der også kunne beskytte gudinden og besejre fjenden. Der var ikke langt fra manden som beskytter til manden som en **lige partner** der nu stod ved siden af gudinden. Den **mandlige gud** skabtes, og for en stund beherskede guder og gudinde mytologien sammen. Så igen gradvis blev guderne tildelt større roller. Behovet for beskyttelse og styrke begyndte at erstatte behovet for visdom og kærlighed. En ny slags kærlighed blev født i disse mytologier. En kærlighed som beskytter gennem rå magt. Men det var en kærlighed som også begærer det den beskytter; som var skinsyg på sine gudinder; som nu ikke blot tjente deres kvindelige lyster, men kæmpede og døde for dem.

Der begyndte også at opstå myter om guder med enorm magt der skændtes og kæmpede om uudsigeligt skønne gudinder. Og på den måde blev den **skinsyge gud** født. **Læs her om antikkens græske guder og helte.** Det varede ikke længe før gudernes skinsyge ikke blot udstrakte sig til gudinderne – men til hele skabelsen i alle riger. Vi havde bare at elske ham, krævede disse skinsyge guder – **ellers!**

Eftersom mændene var den mest magtfulde art og guderne var de mest magtfulde blandt mænd, var der ikke rigtig mulighed for at drage denne nye mytologi i tvivl. Historien om de der gjorde det og trak det korteste strå, begyndte at opstå **Den vrede gud var født.**

Til sidst blev hele forestillingen om guddommen kuldkastet. I stedet for at være kilden til al kærligheden, blev den kilden til al frygt. **En kærlighedsmodel som i det store og hele var kvindelig – den endeløst tolerante kærlighed en moder nærer til sit barn og, ja, tilmed kvinden til sin ikke alt for kvikke, men dog nyttige mand – blev erstattet af den skinsyge, vrede kærlighed fra en gud som ikke tålte nogen indblanding, ikke tolererede sorgløshed og ikke overså nogen fornærmelse.**

Smilet fra den muntre gudinde der oplevede ubegrænset kærlighed og roligt gav sig ind under naturlovene, blev erstattet med den ikke-så-muntre guds strenge åsyn han der proklamerede magt over naturlovene og evig begrænsning af kærligheden. Det er den gud I tilbeder i dag, og sådan kom I derhen hvor I befinder jer nu. **Ja - Den værste gud, er den katolske og islams gud.**

Når I til sidst opdager at adskillelse ikke findes i Gud/Altets verden – det vil sige at intet findes om ikke er Gud/Altet, så vil I til sidst give slip på den menneskeskabte opfindelse I kalder Satan. Hvis Satan findes så findes han som hver eneste tanke I nogensinde har tænkt om at være adskilt fra mig. I kan ikke være adskilt fra mig, for jeg er alt hvad der findes.

Mænd opfandt djævelen for at skræmme mennesker til at gøre hvad de ønskede, under trusler og adskillelse fra Gud hvis de ikke adlød. Bandlysning, at blive kastet ned i helvedes evige flammer, var den **ultimative taktik for at skræmme jer.** Men nu behøver I ikke længere at frygte.

For intet kan, eller vil nogensinde, adskille jer fra mig. I og jeg er ét. Vi kan ikke være andet hvis jeg er dét jeg er: **Alt hvad der er.** Hvorfor skulle jeg dog lyse mig selv i band? Og hvordan skulle jeg bære mig ad? Hvordan kan jeg adskille mig selv fra mig selv, når jeg er alt hvad der er, og intet andet findes? Mit formål er udvikling, ikke bandlysning; at vokse, ikke at dø; at erfare, ikke at mangle erfaring. Mit formål er at være, ikke at holde op med at være.

Om døden og livet efter døden.

For at rekapitulere. Sjæle der er sat fri af kroppen, husker hurtigt at holde godt øje med deres tanker, for uanset hvad de tænker på, er det hvad de skaber og oplever. Og igen siger jeg, det er det samme for sjæle der befinder sig i en krop, bortset fra at virkningerne sjældent er så øjeblikkelige. Og det er mellemrummet i **"tid"** mellem tanke og skabelse – som kan være dage, uger, måneder eller endog år – som skaber illusionen om at tingene sker **for dig**, ikke **på grund af dig.** **Det er en illusion**, som får dig til **at glemme at du er årsag** til begivenheden. Når du forlader kroppen, er det derfor en stor overraskelse at se den umiddelbare og åbenlyse forbindelse mellem dine tanker og det de frembringer. Lige først er det en chokerende overraskelse, og derefter er den meget behagelig når du begynder at huske at du er den årsag der skaber dine oplevelser, ikke virkningen af dem.

Årsagen til, at der er en forsinkelse mellem tanke og skabelse før I dør, og slet ingen forsinkelse efter I er døde, er; Fordi I fungerer inden for tidens illusion. Der er ingen forsinkelse mellem tanke og handling uden for kroppen, fordi I også er borte fra den parameter der hedder tid. **Som kun eksisterer i vores univers, og ikke i det åndelige univers.** Fænomenet **"tid"** er i virkeligheden en funktion af perspektivet. **Skabt af tyngdekraften. Sådan som Albert Einstein beskriver det i**

Relativitetsteorien. I bruger dette perspektiv som et redskab til at udforske og undersøge jeres erfaringer meget grundigt ved at opdele dem i enkeltdele i stedet for en samlet begivenhed.

Livet er en samlet begivenhed, en kosmisk begivenhed der finder sted **lige nu**. Det foregår alt sammen. Overalt. Der er ingen **"tid"** ud over **nuet**. Der findes intet andet sted end **"her"**. Her og nu er alt hvad der er. Og dog vælger I at opleve herligheden i her og nu i hver eneste detalje, og at erfare jeres egen guddommelighed selv som skaberen af denne realitet her og nu. Der var kun to måder – to erfaringsfelter – hvor I kunne gøre det. **Tid og rum**. Denne tanke var så storslået at I bogstaveligt talt eksploderede af henrykkelse! **Big Bang, skabelsen af vores univers i det åndelige univers**. I denne eksplosion af henrykkelse skabtes rummet mellem jeres enkelte dele, og den tid det tog at bevæge sig fra den ene del af jer selv til den anden. På en måde **rev I bogstaveligt jer selv fra hinanden** for at se på de enkelte dele. Og det er gennem den indretning som kaldes tiden, at det er lykkedes jer at adskille delene, at opdele det udelelige og på den måde se og opleve det mere fuldt mens I skaber det.

Ligesom I ser på en fast genstand gennem et mikroskop og konstaterer at den aldeles ikke er fast, men i virkeligheden et konglomerat af en million forskellige dele – forskellige ting som alle sker på én gang, og således skaber det samlede resultat – på samme måde bruger I tiden som sjælens mikroskop. Tænk på lignelsen og klippen.

Der var engang en klippe som var fyldt af utallige atomer, protoner, neutroner og subatomare partikler af materie. Disse partikler bevægede sig hele tiden rundt i et mønster, hvor hver partikel bevægede sig **"hid" og "did"** og brugte **"tid"** på at gøre det, men så hurtigt at selve klippen overhovedet ikke syntes at bevæge sig. Den var bare. Der lå den og sugede til sig af solen, opsugede regnen uden overhovedet at bevæge sig.

"Hvad er det der inden i mig som bevæger sig?" spurgte klippen. - *"Det der dig,"* svarede en stemme langt borte. - *"Mig?"* svarede klippen. *"Det er umuligt. Jeg bevæger mig overhovedet ikke. Det kan enhver se."* - *"Ja, på afstand,"* samtykkede stemmen. *"Helt herovre fra ser der ud som om du er fast, stille, ubevægelig. Men når jeg kommer nærmere – når jeg ser godt efter hvad der virkelig sker – kan jeg se alt det der omfatter hvad du er, bevæger sig. Det bevæger sig med ufattelig fart gennem tid og rum i et særligt mønster som skaber dig som den ting, der kaldes klippe. Og på den måde er du ligesom magisk! Du bevæger dig, og bevæger dig ikke på samme tid."* - *"Men,"* spurgte klippen, *"hvad er så en illusion? Guds enhed og stilhed? Eller delenes adskilthed og bevægelse?"* - Og jeg siger dig: På den klippe vil jeg bygge min kirke. For det er tidernes kirke. Det er den evige sandhed som vender hver sten. Jeg har forklaret det hele her, i denne lille historie. Dette er kosmologien. **(Læren om universet som helhed, dets struktur og udvikling.)**

Livet er en serie ganske små, hurtige bevægelser. Disse bevægelser påvirker på ingen måde ubevægelighed og væren og alt hvad der er. Men ligesom med klippens atomer, er det bevægelsen som skaber stilheden, lige for øjnene af dig. På denne afstand er der ingen adskillelse. Det kan der ikke være, for alt hvad der er, er alt hvad der er, **og der findes ikke andet**. Jeg er den ubevægelige bevæger.

Fra det begrænsede perspektiv, hvori du ser alt hvad der er, ser du dig selv som adskilt og for dig selv, ikke et ubevægeligt væsen, men mange, mange væsener som er i konstant bevægelse. Begge

iagttagelser er præcise. Begge virkeligheder er **virkelige**". Og når du **"dør"**, dør du slet ikke, men flytter simpelthen bevidstheden ind i det åndelige univers – hvor **"tid"** og **"rum"**, nu og da, før og efter ikke findes.

Neale Donald Walsch: **Lad mig se om jeg kan gentage det for dig. Lad mig se om jeg kan beskrive det.**

I det overordnede perspektiv findes adskillelse slet ikke, og fra **"tidernes morgen" skabelsen**, ser alle Altes partikler simpelthen ud som helheden. Når du ser på klippen for din fod, ser du klippen her og nu som hel, fuldkommen og perfekt. Men selv i den brøkdelen af et øjeblik hvor klippen er i den bevidsthed, foregår der en masse inden i den klippe – klippens partikler er i ufattelig bevægelse med ufattelige fart. Og hvad gør disse partikler? De gør klippen til det den er.

Når du betragter klippen, ser du ikke denne proces. Selv om du intellektuelt ved at den foregår, sker det alt sammen **"lige nu"** for dig. Klippen er ikke i færd med at **blive** en klippe; den er en klippe, lige her – lige nu. Og hvis en stemme uden for klippen sagde til dig, **"Det sker alt sammen samtidig,"** ville du kalde den en løgner eller bedrager.

Ikke desto mindre ville, set i en vis afstand fra klippen, forestillingen om at nogen del af klippen er adskilt fra nogen anden del af den og ydermere bevæger sig omkring i rasende fart, forekomme at være usand. På den afstand kunne det ses som ikke er synligt tæt på – at alt er et og alle bevægelserne **ikke har bevæget noget**.

Du har det. Du har begrebet det. Det du siger – og det har du ret i – er at livet simpelthen er et spørgsmål om synsvinkel. Hvis du bliver ved med at se denne sandhed, vil du begynde at forstå Gud/Altets overordnede virkelighed. Og du vil have fundet frem til hele universets hemmelighed **Alting i det, er det samme**.

Og det er den overordnede virkelighed bevidstheden vender tilbage til når vi mennesker gør det, der hedder at **"dø"**? – Ja. - Men selv den overordnede virkelighed du vender tilbage til, er kun en **mikroskopisk virkelighed** i en **endnu større overordnet virkelighed**, som er en mindre del af en **endnu større virkelighed**, og så videre, og så videre, og så videre, i al evighed og endnu længere i en verden uden ende.

Vi er Gud/Altet – dette **"det som er"** – der bestandigt er i færd med at skabe os selv, bestandigt er i gang med at være dét vi er nu... indtil vi ikke er der mere, men bliver noget andet.

Selv klippen vil ikke i evighed være en klippe, men kun være i noget der **"virker som evighed"**. Før den var en klippe, var den noget andet. Den forstenede som klippe i en proces der varede hundrede tusinder af år. Engang var den noget andet, og den bliver noget andet igen.

Det samme gælder dig. Du har ikke altid været den **"dig"** du er nu. Du var noget andet. Og i dag som du står der i al din pragt, er du i sandhed ... **"noget andet igen"**.

NDW: Det er som om du siger at **"tiden"** i virkeligheden er en **synsvinkel**; det vil sige at den hverken **"eksisterer"** eller **"ophører med at eksisterer"**, men at efterhånden som sjælen ændrer sin synsvinkel, oplever vi den yderste virkelighed på forskellige måder. [Læs her Michael Newtons bøger om Sjæleskæbner og Sjælerejser](#). Det er præcis hvad jeg siger! Du har fanget det!

NDW: Og du formulerede den overordnede pointe, at i makrokosmos er sjælen bevidst om det direkte forhold mellem *tanke og skabelse*; mellem vores ideer og vores erfaring.

Ja – på det overordnede plan er det ligesom at se klippen og se bevægelsen inden i klippen. Der er intet **"tidsrum"** mellem atomernes bevægelse og tilsynecomsten af den klippe de skaber.

Klippen **"er"** mens bevægelserne foregår. I virkeligheden **fordi** bevægelserne foregår. Denne årsag og virkning er øjeblikkelig. Bevægelsen foregår og klippen er i **"væren"**, alt sammen på **"samme tid"**. Det er hvad sjælen opdager i det øjeblik I kalder **"døden"**. Det er simpelthen en ændring af synsvinklen. Du ser mere, derfor forstår du mere. **Det er hvad alle der har været på den anden side, som sjæle, og kommer tilbage fortæller. Læs her andre bøger om dette emne.**

Efter døden er du ikke længere begrænset i din indsigt. Du ser klippen, og du ser **ind i** klippen. Du ser på det der nu forekommer dig at være de mest komplicerede sider af livet og siger, **"Selvfølgelig"**. Det står dig alt sammen helt klart.

Så kommer der nye mysterier du kan grunde over. Når du bevæger dig rundt i det kosmiske hjul, er der større og større virkeligheder – større og større sandheder. Men hvis du kan huske disse sandheder – at det er synsvinklen som skaber dine tanker, og at tankerne skaber alt – og hvis du kan huske det **før du forlader kroppen**, ikke bagefter, **ændrer hele livet sig**. Og måden at kontrollere tankerne på, er at ændre synsvinkel. Se tingene fra en anden vinkel og du vil tænke anderledes om alt. På den måde har du lært at kontrollere tankerne, og når det drejer sig om at skabe oplevelsen, er tankekontrol alt. – Nogle mennesker kalder dette vedvarende bøn.

Jeg giver dig nogle redskaber. Med de redskaber kan du forandre dit liv. Jeg gentager de vigtigste:

*Alt hvad der sker – alt hvad der er sket, alt hvad der sker lige nu og alt hvad der nogensinde vil ske – er den yderste fysiske manifestation af dine inderste tanker, valg, forestillinger og beslutninger med hensyn til hvem du er, og hvem du har valgt at være. Lad derfor være med at fordømme de sider af tilværelsen du ikke kan accepterer. Forsøg i stedet at forandre dem og de betingelser som gjorde dem mulige. **Du har jo selv skabt dem i dine tanker.***

Se mørket, men forband det ikke. Vær i stedet et lys i mørket, og omdan det på den måde. Lad dit lys stråle for menneskene, så de der vandrer i mørket, bliver oplyst af dit væsens lys. Og I vil alle til sidst se, hvem I virkelig er.

Vær den der bringer lys. For dit lys kan oplyse mere end din egen vej. Dit lys kan være det som i sandhed oplyser verden.

*Strål da, I oplyste! Strål! Således at jeres mørkeste stund kan blive jeres største gave. Og ligesom I har gaven, således vil I give den videre til andre, give dem den unævnelige skat: **Deres selv**. Lad dette være jeres opgave, lad dette være jeres største glæde at give mennesker tilbage til sig selv. Endog i deres mørkeste stund. Netop da. **Dette er den guddommelige kærlighed.***

Verden venter på jer. Helbred den. Nu. Der hvor I er. Der er meget I kan gøre. For min flok er faret vild og skal nu findes. Vær derfor som de gode hyrder og led dem tilbage til mig.

I det omfang dine ukontrollerede tanker er stærkere end den kollektive bevidsthed, i det omfang oplever du dem som virkelige. I det omfang du har accepteret, indoptaget og internaliseret den kollektive bevidsthed, i det omfang vil du opleve **den** som din virkelighed.

Det er ikke anderledes end den måde hvorpå du skaber det, du kalder virkeligheden i dit nuværende liv. **I Livet står du altid over for tre valg:**

- 1. Du kan give dine ukontrollerede tanker lov til at skabe øjeblikket.**
- 2. Du kan give din kreative bevidsthed lov til at skabe øjeblikket.**
- 3. Du kan give den kollektive bevidsthed lov til at skabe øjeblikket.**

Jeg vil sige dig dette: Når du er omgivet af lavere bevidsthed, har du mest glæde af at holde dig til din til din individuelle forståelse af tingene, og når du er omgivet af højere bevidsthed, har du mere glæde af at overgive dig. **Altet taler her om mennesker, på et lavere, eller højere åndeligt niveau.** Det kan derfor være klogt at søge hen mod væsener med høj bevidsthed. Jeg kan ikke nok betone vigtigheden af de mennesker du omgås. **Dette for at skal beskytte dig mod dårlig indflydelse.**

I det du kalder livet efter døden, er der intet at bekymre sig om i den henseende, for du bliver øjeblikkeligt og helt automatisk omgivet af væsener med høj bevidsthed – og af selve den højere bevidsthed. **Læs mere om dette i Michael Newtons bøger. "Sjælerejser – Beretninger om livet mellem livene" og "Sjæleskæbner – Flere beretninger om livet mellem livene."** Alligevel kan du være uvidende om at du er i så kærlige omgivelser; du forstår det muligvis ikke umiddelbart. Det kan derfor virke som om der **"sker"** ting med dig; at du er i hænderne på denne eller hin tilfældige skæbnens tilskikkelse som arbejder i øjeblikket. I virkeligheden oplever du den bevidsthed du dør i.

Når du opholder dig i den menneskelige krop, oplever du et mindre udsnit end helheden, det vil sige en del af mikrokosmos (**men ikke nødvendigvis den mindste del**). Når du opholder dig uden for kroppen (**i det nogle kalder ånde verdenen**), har du udvidet din synsvinkel med flere kvantespring. Pludselig er det som om du ved alt; er i stand til at være alt. Du vil se tingene ud fra makrokosmos, hvilket får dig til at forstå det du ikke forstår nu.

En af de ting du da vil forstå, er at der findes et endnu større makrokosmos. Det vil sige, at du pludselig bliver på det rene med at alt hvad der er, er endnu større end den virkelighed du da oplever. Det fylder dig øjeblikkeligt med ærbødig forventning, undren og begejstring, glæde og opstemthed, fordi du da ved hvad jeg ved og forstår: **at legen aldrig ender.**

I tiden efter **"døden"** kan du vælge at få svar på hvert eneste spørgsmål du nogensinde har haft – og åbne dig for nye svar, du aldrig havde drømt fandtes. Du kan vælge at opleve at være et med alt hvad der er. Og du har muligheden for at afgøre hvad du ønsker at være, gøre og have derefter. Vælger du at vende tilbage til den krop du lige har forladt? Vælger du atter at opleve livet i menneskeskikkelse, men af en anden slags? **Eller køn.**

Vælger du at forblive hvor du er i **"ånde verdenen"**, på det niveau du da oplever? Vælger du at fortsætte gå videre i din viden og oplevelse? Vælger du helt at opløse din identitet og blive en del af det ene? Hvad vælger du? Hvad vælger du? Hvad **vælger** du?

Det er det spørgsmål jeg altid stiller dig. Det er altid universets forespørgsel. For universet ved ikke andet end at tilstå dig dit største, dit stærkeste ønske. Det er i virkeligheden hvad det gør hvert øjeblik, hver dag. Forskellen mellem dig og mig er, at du ikke er klar over det. Det er jeg.

I det du kalder den **"åndelige verden"** kan du opleve det du er i stand til at forestille dig. Hvis du ønsker at erfare dig selv som en sjæl, på et sted, på et punkt i **"tid"**, kan du gøre det. Men hvis du ønsker at opleve din ånd som noget større end det, som værende på mere end ét sted på samme **"tid"**. **Kan du også gøre det.** Du kan i virkeligheden opleve din ånd som værende **hvor du ønsker**, til enhver **"tid"**. Det er fordi der i sandhed kun findes én **"tid"** og ét **"sted"**, og du er altid overalt. Du kan således opleve enhver del, eller alle **dele** af det du ønsker, når som helst du ønsker det.

Også på Jorden gælder det at I alle ønsker det samme. I ønsker fred. I ønsker velstand. I ønsker glæde. I ønsker opfyldelse. I ønsker at være tilfredse med og at kunne udtrykke jer selv i jeres arbejde. I ønsker kærlighed i livet og sundhed i kroppen. I ønsker alle det samme.

Tror du det er tilfældigt? Det er det ikke. **Det er den måde livet fungerer på.** Det forklarer jeg dig lige her og nu. Det eneste der er anderledes på Jorden i forhold til det I kalder den åndelige verden, er at selv om I på Jorden ønsker det samme, har I alle forskellige forestillinger om hvordan I skal bære jer ad med at få det. Så I går alle i hver sin retning på jagt efter det samme.

Det er disse forskellige forestillinger I har, der er årsag til de forskellige resultater. Læs **1. bog**.

Jeg giver jer nøjagtigt hvad I ønsker jer, altid. Som jeg har gjort det fra tidernes morgen. Dit liv afspejler dine ønsker, og det du tror du kan få, af det du ønsker. Jeg kan ikke give dig det du ikke tror du kan få, uanset hvor brændende du ønsker det – fordi jeg ikke vil gøre vold på din egen tanke om det. Det kan jeg ikke. Sådan er loven.

At tro du ikke kan få noget er det samme som ikke at ønske at få det, for resultatet er det samme.

NDW: Men på Jorden kan vi ikke få hvad som helst vi ønsker. Vi kan for eksempel ikke være to steder på en gang. Og der er mange andre ting vi kunne ønske os, men ikke kan få fordi vi alle på Jorden er så begrænsede.

Jeg ved I ser det på den måde, og derfor er det sådan for jer, for en ting er sandt til alle tider, nemlig at I altid får den oplevelse I tror I får. Så hvis du siger at du kan være hvor du ønsker med tankens fart, og tilmed kan manifestere dig i fysisk form mere end et sted på et givet tidspunkt, så kan du gøre det. **Jeg kan simpelthen ikke tro på det. Intet i den menneskelige erfaring tyder på det.** Tværtimod. Alle religioners helgener og vismænd siges at have gjort begge dele. Kræver det en meget høj grad af tro? En **usædvanlig** grad af tro? Den grad af tro et væsen har nået på tusinde år? **Ja.** Betyder det at det er umuligt? **Nej.**

Hvordan kan jeg frembringe den tro? Hvordan kan jeg nå en sådan grad af tro?

Du kan ikke nå derhen. Du kan kun **være** der. Jeg mener det. Denne form for tro – det jeg vil kalde fuldkommen viden – er ikke noget du forsøger at erhverve. Det er sådan, at hvis du forsøger at **erhverve det**, kan du ikke få det. Det er ganske enkelt noget du **er**. Du **er** simpelthen denne viden. Du **er** denne væren. Denne form for væren opstår ud af en tilstand af **fuld bevidsthed**. Den kan **kun** opstå af sådan en tilstand. Hvis du forsøger at **blive** bevidst, kan du ikke være.

Det er som at forsøge at **"blive"** 1,80 meter høj hvis du er 1,50. Du vil **"være"** 1,80 **når du har nået den højde.**

Når du **er** 1,80 vil du være i stand til at foretage dig det som mennesker der er 1,80 kan. Og når du **er** i en tilstand af fuld bevidsthed, vil du være i stand til at gøre det som væsener i en tilstand af fuld bevidsthed kan. Lad derfor være med at **"forsøge at tro"** på at du kan gøre disse ting.

Forsøg i stedet at komme i en tilstand af fuld bevidsthed. Så har du ikke længere brug for tro. Fuldkommen viden udretter mirakler. Gud/Altet kalder dig altid til den højeste tanke om dig selv.

Der er dem på jeres klode som her og nu har manifesteret mange af disse højere tanker; herunder har de fået fysiske genstande til at komme til syne og forsvinde, er selv kommet til syne og forsvundet, har endog **"levet evigt"** i kroppen og har levet igen – og alt dette, alt dette er muliggjort af deres tro. Af at de ved. Af deres urokkelige klarhed over hvordan tingene er og hvordan det er meningen de skal være. Og selv om I mennesker i fortiden har kaldt det mirakler, når mennesker i jordisk skikkelse har udført disse ting, og har gjort disse mennesker til helgener og frelsere, er de dog ikke mere helgener og frelsere end du. For I er alle helgener og frelsere. **Og det er netop det budskab de har bragt jer.**

Hele livet er bevægelse. Selv klipper er fyldt af bevægelse. Alt bevæger sig. **Alt.** Der findes intet der ikke er i bevægelse. **Det som videnskaben kalder svingninger eller vibrationer.** Netop i kraft af bevægelsen er intet derfor det samme fra øjeblik til øjeblik. Intet. At forblive den samme, eller forsøge på det, går imod livets love. Det er tåbeligt, for livet vinder altid denne kamp. Giv jeres dybeste sandheder lov til at forandre sig. Lav selv om på dem, for **Guds skyld.** Fordi jeres nye forestilling om hvem I er, er det der rummer udvikling. Jeres nye forestilling om hvem I er, er det der rummer udvikling. Jeres nye forestilling om hvordan tingene er, udgør det punkt udviklingen accelererer fra. Jeres nye forestilling om tingenes hvem, hvad, hvor, hvornår, hvordan og hvorfor udgør det punkt hvor mysteriet løses, intrigen løser sig, historien ender. Så kan I begynde på en ny historie, en mere storslået historie.

Mere om livet efter døden

Som vi talte om tidligere, kan I gøre et af tre i det I kalder livet efter døden, ligesom I det liv I oplever nu. I kan give efter for det, jeres ukontrollerede tanker frembringer. I kan skabe jeres oplevelser ud fra et bevidst valg, eller I kan opleve den kollektive bevidsthed i alt hvad der er. Denne sidste oplevelse kaldes genforening eller at genforenes med det Ene.

Vælger I den første vej, vil de fleste af jer ikke gøre det ret længe (**i modsætning til den måde I opfører jer på Jorden**). Det er fordi, i det øjeblik I ikke synes om det I oplever, vil I vælge at skabe en ny og mere behagelig virkelighed, hvilket I gør simpelthen ved at standse de negative tanker. Af den grund kommer I aldrig til at opleve det **"helvede"** som I er så bange for, medmindre I vælger det. Og selv i den situation vil I føle jer **"lykkelige"** fordi I får det I ønsker jer.

Fleere mennesker end du tror, er "lykkelige" over at være "ulykkelige". Så det vil du blive med at opleve indtil du ikke vælger det mere.

De fleste af jer vil, i samme øjeblik I begynder at opleve det, bevæge jer bort fra det og skabe noget nyt. **I kan eliminere helvede fra jeres liv op Jorden på nøjagtig samme måde.**

Vælger I den anden vej og skaber jeres oplevelser bevidst, vil I utvivlsomt opleve at I kommer **"direkte i himmelen"** fordi det er hvad enhver som vælger frit og som tror på himmelen, skaber.

Hvis I ikke tror på himmelen, oplever I hvad I selv vælger at opleve - og i det øjeblik I forstår det, bliver jeres ønsker bedre og bedre. Og så **kommer** I til at tro på himmelen!

Tager I den tredje vej og giver jer ind under dét den kollektive bevidsthed frembringer, bevæger I jer hurtigt hen mod fuldkommen accept, fuldkommen fred, fuldkommen glæde, fuldkommen bevidsthed og fuldkommen kærlighed, for dét er den kollektive bevidsthed. Så blive I et med det ene og der vil ikke eksistere andet end det I er - hvilket er alt hvad der nogensinde har været, indtil I beslutter at der skal være noget andet. Det er nirvana, oplevelsen af at være **"et med det ene"** som mange af jer har strejft i meditation, og det er en ubeskrivelig ekstase.

Efter at I har oplevet det ene i uendelig **tid - ikke** tid, holder I op med at opleve det, fordi I ikke kan opleve det ene **som** det ene medmindre og før dét som ikke er det ene også eksisterer. Når I forstår det, vil I atter skabe forestillingen og tanken om adskillelse eller ikke enhed. På den måde forsætter I med at bevæge jer, kredse, være i al evighed og evigheders evighed.

I vender tilbage til det ene mange gange – et uendeligt antal gange i et uendeligt tidsrum hver gang – og I vil vide at I ejer redskaberne til at vende tilbage til det ene fra et hvilket som helst punkt i det kosmiske hjul.

- I kan gøre det lige nu mens I læser dette.
- I kan gøre det i morgen i jeres meditation.
- I kan gøre det når som helst.

Gud/Altet har altid befundet sig i det guddommelige dilemma. Som Gud/ Altet løste med skabelsen af det som ikke var Gud/Altet (**eller som troede det ikke var det**). Gud/Altet gav – og giver igen, hvert eneste øjeblik – en del af sig selv til den mindre erfaring af ikke at kende sig selv, så resten af sig selv kan kende sig selv som hvem og hvad det virkelig er. **Dette er relativiteten, en forudsætning for at noget kan skabes. Relativitet; det at noget må betragtes eller bedømmes i forhold til noget andet. Som lys til mørke. Som kærlighed til frygt. Som varme til kulde.**

Hvordan virker psykiske evner?

Der er tre regler for fænomener relateret til psykiske evner. Lad os gennemgå dem.

1. Al tanke er energi.
2. Alle ting er i bevægelse.
3. Al tid er nu.

Klarsynede mennesker har åbnet sig for de oplevelser som disse fænomener frembringer; vibrationer. **Hele universet vibrerer. Hele skabelsen vibrerer. Alt vibrerer.** Undertiden optræder de som indre billeder. Undertiden som en tanke i form af ord. Den klarsynede bliver dygtig til at fornemme disse energier. Intuitionen hører ikke sindet til. For at være klarsynet skal du ud af sindet. Det skyldes at intuitionen bor i psyken. **I sjælen.** Sjælen er det eneste instrument som er følsomt nok til at **"fange"** livets fineste vibrationer, til at **"føle"** disse energier, til at fornemme disse bølger i feltet og til at tolke dem.

Du har seks sanser, ikke fem. Det er sanserne for lugt, smag, berøring, syn, hørelse og... **viden**. Og sådan fungerer "**psykiske evner**". Hver gang du tænker en tanke, udsender den energi. Den **er** energi. Den klarsynedes sjæl opfanger denne energi. Alle følelser du nogensinde har haft, bor i din sjæl. Sjælen er den samlede sum af alle dine følelser. Den er opbevaringsstedet. Selv om det kan være år siden du har lagt dem på lager der, kan en klarsynet som virkelig er åben, "**mærke**" disse "**følelser**" her og nu. Det er fordi **tid ikke findes**.

Den klarsynede har ikke "**forudsagt fremtiden**", men blot givet et glimt af en af de "**mulige muligheder**" som kan iagttages i nuets evige øjeblik. Det er altid den som klarsynsseancen afholdes for, der vælger. Vedkommende kunne lige så let foretage et andet valg – et valg som ikke stemmer overens med forudsigelsen. Det evige øjeblik indeholder alle "**mulige muligheder**".

Så den klarsynede ser det valg du er i færd med at foretage angående "**i morgen**" og ser det udspille sig. Men en virkelig klarsynet vil altid fortælle dig, at det ikke behøver at blive sådan.

Du kan "**vælge om**" og ændre udfaldet. **Det er et samme der sker i kortlæsning efter "Spåbogen" af Wenzell Brown. Jeg bruger til at forudsige min egen fremtid. Og andres efter ønske. Den viser altid to muligheder.**

Et menneske der virkelig besidder psykiske evner – som har viet sit liv til udvikling og brug af denne gave – ved at man aldrig må gribe ind i en andens frie vilje, aldrig må trænge ind i andres tanker og aldrig krænke et andet menneskes psykiske rum. Det den ægte klarsynede altid undgår, er at påtvinge en anden sin vilje. Hun findes for at tjene.

Jeg ved at I alle forsøger at udvikle jer, at vokse spirituelt, at vende tilbage til det ene. I forsøger at opleve jer selv i den mest ophøjede version af den mest storslåede vision I nogensinde har haft af hvem I er. I stræber efter det individuelt og som race.

Det er rigtigt at der ikke findes "**rigtigt**" eller "**forkert**", intet påbud eller forbud i min verden, og I skal ikke brænde i helvede evige flammer, hvis I træffer et "**dårligt**" valg, fordi hverken "**helvede**" eller "**dårligt**" findes – medmindre, selvfølgelig, I selv tror det gør.

Men der findes dog naturlove som er indbygget i det fysiske univers – og en af disse er loven om årsag og virkning. En af de vigtigste love om årsag og virkning er denne: **Alle forårsagede virkninger blive i sidste ende oplevet af selvet**. Det betyder: **Uanset hvad du er årsag til at en anden oplever, vil du en dag selv opleve dette**. Andre kender det som **Jesus** påbud lyder: **Gør mod andre som du vil de skal gøre mod dig**.

Jordens forandringer.

Det mange af de klarsynede siger om Jordens forandringer er sandt. De har åbnet et vindue mod "**fremtiden**" og de har set den. Spørgsmålet er "**hvilken fremtid**" de har set. I én vil der være katastrofer på Jorden. I en anden vil der ikke. Faktisk har **alle** versionerne **allerede** udspillet sig. Husk at tiden ikke eksisterer. Så det hele sker samtidig. Alt hvad der nogensinde er sket og nogensinde vil ske, findes lige nu. Ligesom alle bevægelserne i computerspillet findes lige nu på den disk. Så hvis du føler at det ville være interessant hvis alle klarsynedes forudsigelser gik i opfyldelse, skal du koncentrere hele din opmærksomhed om det, og så vil du kunne tiltrække det. Og hvis du gerne vil opleve en anden virkelighed, skal du koncentrere dig om det, og så er resultatet dét du kan tiltrække. **Det er os mennesker der kollektivt bestemmer verdens fremtid med vores tanker, ord og handlinger**. Jeg er her ikke for at forudsige fremtiden, og det vil jeg ikke.

Så meget kan jeg sige dig. Så meget kan **enhver** sige dig. Hvis I ikke passer på, lander I nøjagtigt der, hvor I er på vej hen. Så hvis du ikke kan lide den kurs I er på nu, gælder det om at **ændre retning**.

Det gør du ved at gå indad. Søge på det indre visdomsplan. Se hvad det opfordrer dig til at gøre. Gør det så. Vigtigst af alt, vær ikke bange. Du kan ikke på nogen måde **"dø"**, så der er intet at være bange for. Vær bevidst om den proces som udfolder sig, og vid i dit stille sind at alt falder ud til det bedste for dig. Stræb efter at få kontakt med alle tings fuldkommenhed. Vid at du altid vil være på rette sted til at opleve netop hvad du har valgt i processen med at skabe den du virkelig er. Det er vejen til fred. Se det fuldkomne i alle ting. Endelig skal du ikke forsøge at **"slippe ud"** af noget. Hvad du bekæmper, består. Det fortalte jeg dig i første bog, og det er sandt.

Gå fremtiden i møde uden frygt, forstå processen og se det fuldkomne i alt. Den fred, klarhed og ro vil føre dig bort fra de fleste af de oplevelser og resultater andre ville kalde **"negative"**.

Mange religioner hævder at reinkarnation er en falsk lære; at vi kun får ét liv her, kun én chance.

Det ved jeg. Det er ikke rigtigt. Du må forstå, at menneskene har mange religioner hvis lærere drejer sig om en gud som skal tilbedes og frygtes. **Og alle religioner er skabt af mænd. Ikke af kvinder, de er simpelthen for kloge til den dumhed.**

Det var på grund af frygt hele jeres jordiske samfund blev omdannet fra matriarkat til patriarkat. Det var gennem frygt de tidlige præster fik mennesker til at **"angre deres synder"** og **"give agt på Herrens ord"**. Det var gennem frygt kirkerne skaffede sig medlemmer og kontrollerede dem.

Præcis sådan som islam, der ikke har en kirke og præster, som er grundlag på frygt, men mangfoldiggjort ved sværdet og hersker ved kontrol og frygt.

Der var endda en retning som insisterede på at Gud ville straffe dig hvis du ikke gik i kirke hver søndag. Ikke at gå i kirke blev udråbt til at være en synd. **Dette var den romersk katolske kirke.**

Og det gik ikke med en hvilken som helst kirke. Man skulle komme i en bestemt kirke. Hvis du gik i kirke inden for en anden trosretning, var det også en synd. **Som i islam, hvor straffen for frafald er døden.** Det var et forsøg på ren og skær kontrol gennem frygt. Det forbløffende er, at det stadig virker. For helvede. Det virker stadigvæk. Jeg udtrykker bare en kendsgerning:

Ja. Alle religionerne er en forbrydelse mod menneskeheden, med deres falske lære.

Folk vil altid tro på helvede, og på en gud som er parat til at sende dem dertil, så længe de tror at gud er som mennesket – hensynsløs, egoistisk, uden tilgivelse og fuld af hævnthirst. Før i tiden var de fleste mennesker ude af stand til at forestille sig en gud hævet over alt det. Derfor godtog de mange kirkers lære om at **"bæve for Herrens frygtelige hævn"**. **Sådan som islam og den romersk katolske kirke påstår, og holder sine tilhængere i en evig frygt for deres gud.**

Det var som om mennesker ikke kunne stole på deres egen godhed, på at de af sig selv kunne handle hensigtsmæssigt af egne tilskyndelser. Derfor var de nødt til at skabe en religion som prædikede læren om en vred, hævngherrig gud for at holde sig på rette vej. **Og giver mændene den totale magt over kvinderne, børnene, rigdommene og landene.**

Men forestillingen om reinkarnation kastede en svensknøgle midt ind i det. Kirken proklamerede at man skulle være god, **ellers** – og så kom tilhængerne af reinkarnation og sagde:

"Du får en chance til efter denne, og en chance til efter den næste. Og endnu flere chancer. Så lad være med at bekymre dig. Gør det så godt du kan. Lad være med at være så lammet af frygt at du ikke kan røre dig. Lov dig selv at du vil forbedre dig og kom i gang med det."

Den tidlige **romersk katolske** kirke ville naturligvis ikke have med sådan noget at gøre. Så den gjorde to ting. Først erklærede den læren om reinkarnation for kætteri. Så skabte den skriftemålets sakramente. Skriftemålets skulle gøre det for kirkegængerens som reinkarnationen lovede. Det vil sige, **give ham en chance til**. Men der var en fælde. Syndsforladelsen **kunne ikke komme direkte fra Gud**.

Den var nødt til at gå via kirken hvis præster foreskrev **"bodsøvelser"** der skulle udføres. Det var almindeligvis bønner som blev afkrævet synderen. Så nu var det to grunde til at bevare medlemskabet. Kirken fandt at skriftemålet var så godt et kort at have på hånden, at den snart erklærede det for en synd **ikke at gå til skrifte**. Alle skulle gøre det mindst én gang om året. Gjorde de ikke det, havde Gud **endnu** en grund til at være vred.

Flere og flere regler - mange af dem vilkårlige og lunefulde – begyndte at kundgøres af kirken, og bag hver regel stod Guds evige fortabelse, medmindre, selvfølgelig, man **skriftede** sit fejltrin. Så fik vedkommende Guds tilgivelse og undgik fortabelsen.

Læs her Ken Folletts roman "Jordens Søjler" som foregår i England i 1100-tallet, og opfølgningen "Uendelige Verden" der foregår i 1300-tallets England, og afsluttes med "Den evige ild" under religionskrigene i 1500-tallets England og Frankrig.

Men så opstod der et nyt problem. Folk regnede ud, at det måtte betyde at man kunne gøre hvad som helst, bare man skriftede. Kirken var i knibe. Frygten var forsvundet fra menneskenes hjerter. Kirkegang og menighed var for nedadgående. Folk kom og **"skriftede"** en gang om året, gjorde deres bodsøvelser, fik tilgivelse for deres synder og fortsatte deres liv.

Der var ingen tvivl. Man var nødt til at finde en måde at sætte menneskene en skræk i livet igen. Man opfandt skærsilden. **Skærsilden**. Den blev beskrevet som noget i retning af helvede, men varede ikke evigt. Den nye lære erklærede at Gud ville straffe dig for dine synder **selv om du tilstod dem**. Inden for den lære foreskrev Gud en vis sum af lidelse til hver sjæl der ikke var fuldkommen, og den blev udregnet efter antal og art af begåede synder. Der var **"dødssynder"** og **"tilgivelige"** synder. Dødssynderne sendte dig lige lukt i helvede, hvis de ikke blev skriftet før du døde.

Så steg antallet af kirkegængere igen. Der blev også foretaget kollekt (**indsamling af frivillige pengegaver under gudstjenesten; kirkebøn**) og indført særlige bidrag – for læren om skærsilden rummede også mulighed for at man kunne **køber sig fri for lidelsen**. **Hvilket gjorde den romersk-katolske kirke enormt rig. Læs her om Tempelherrerens historie, de kristne riddermunke i middelalderen**. Ifølge kirkens lære kunne man tilstås en særlig form for aflad – men igen, ikke direkte fra Gud – kun fra en af kirkens embedsmænd. Disse særlige afladsbreve befriede en fra lidelsen i skærsilden, som man havde **"fortjent"** på grund af sine synder - eller i det mindste en del af dem. **Synder som naturligvis var bestemt af kirkens præster, biskopper, Vatikanet, kardinalerne og paven i Rom**. Men selvfølgelig blev disse benådninger givet til ganske få. I almindelighed dem som donerede store bidrag til kirken.

For en virkelig stor sum kunne man opnå absolut aflad. Det betød **ingen tid i skærsilden overhovedet**. Det var en direkte billet til himlen. **Og guld i biskoppens og pavens lommer.**

Denne særlige gunst fra Gud var der endnu færre som havde adgang til. Kun de kongelige, måske. Og de ekstremt rige. Mængden af penge, juveler og jord kirken fik i bytte for absolut aflad, var enorm. Men at alt dette var så eksklusivt gjorde masserne forbitrede og meget frustrerede. Den fattigste bonde havde intet håb om at opnå aflad fra bispen – og derfor mistede menigmand tilliden til systemet, så antallet af kirkegængere igen truede med at gå nedad.

Så opfandt kirken novenalysene. Man kunne gå i kirke og tænde er **novenals** for de **"stakkels sjæle i skærsilden"**, og ved at sige en novena (**en serie bønner i en bestemt rækkefølge som det tog sin tid at komme igennem**), kunne man trække år fra den **"dom"** der var fældet over de kære afdøde, og dermed hurtigere hjælpe dem ud af skærsilden end Gud ellers ville have tilladt.

Man kunne intet gøre for sig selv, men man kunne i det mindste bede om nåde for sine afdøde. Selvfølgelig hjalp det, hvis der kom en mønt eller to i bøssen for hvert lys man tændte.

En mængde små lys blafrede bag en mængde røde glas, og en mængde pesos og pennies blev puttet i en mængde kirkebøsser i forsøget på at få mig til at **"lindre"** de lidelser som sjælene i skærsilden hjemsogetes af.

Da jeg skabte jer, gjorde jeg det ikke så I kun kunne leve et enkelt liv – en uendelig lille brøkdel af en periode set i forhold til universets alder – begå de fejltagelser I uundgåeligt måtte begå, og så håbe det bedste til slut. Jeg har forsøgt at forestille mig den opsætning, men jeg har aldrig kunnet regne ud hvad ideen med det kunne være. I har heller aldrig kunnet regne det ud. Derfor har I hele tiden været nødt til at sige ting som: **"Herrens veje er uransagelige når han udfører sine underfulde gerninger."** **Nej. Selvfølgelig ikke. Hvorfor skulle de være det?** Men mine veje er ikke uransagelige. Alt hvad jeg gør, er der en grund til, og den er helt indlysende. Jeg har forklaret hvor for jeg har skabt jer, og formålet med jeres liv, mange gange i denne trilogi.

Reinkarnation passer som fod i hose til det formål, som går ud på at jeg skaber og erfarer hvem jeg er gennem jer, liv efter liv, og gennem de millioner af andre bevidste skabninger som jeg har anbragt i universet. - **Så er der liv på andre kloder?**

Selvfølgelig er der det. Tror du virkelig at I er alene i dette gigantiske univers? Det vender vi tilbage til senere...

Så jeres formål som sjæl er at opleve dig selv som et hele. Vi udvikler os. Vi er... i tilblivelse. Og hvad bliver vi til? Det ved vi ikke! Vi kan ikke vide det, før vi ankommer dertil! Men for os er selve rejsen fornøjelsen. Og så snart vi **"når frem"**, så snart vi skaber den næste højeste idé og hvem vi er, skaber vi en endnu mere storslået tanke, en højere idé og **bliver glæden i al evighed.**

Så ideen og formålet med dit liv er at afgøre hvem du virkelig er og at være den du virkelig er. Det gør du hver dag. Med hver handling, hver tanke, hvert ord. Det er hvad du gør.

Og i det omfang du er fornøjet med det – fornøjet med hvem du er i dine oplevelser – i samme omfang vil du holde dig til det skabte, og kun foretage mindre justeringer her og der, så nærmer vi os det fuldkomne mere og mere.

Jeg har allerede forklaret hvad der sker der efter det, I kalder døden.

Nogle sjæle oplever at der er meget, meget mere de gerne vil vide, og derfor er de i fuld gang med at gå i *"skole"*, hvorimod andre sjæle – det I kalder *"gamle sjæle"* – underviser dem. Og hvad lærer de dem? **At de ikke har noget at lære.** At de *aldrig* har haft noget at lære. At alt hvad de nogensinde havde at gøre var at huske. Huske hvem og hvad de virkelig er. De *"lærer"* at erfaringen af hvem de er vindes ved at leve det ud; ved at **være det.** De bliver mindet om det ved at man nænsomt viser dem det. Andre sjæle har allerede husket dette når de kommer til – eller hurtigt efter at de kommer til – den *"anden side"*. Disse sjæle kan så søge den umiddelbare glæde ved at opleve sig selv, som hvad de nu måtte ønske at **"være"**. De kan vælge mellem de millioner, milliarder aspekter af mig, og vælge at opleve det lige på stedet. Nogle vælger måske at vende tilbage til den fysiske form for at gøre det. En hvilken som helst fysisk form den ønsker.

Kan en sjæl vende tilbage som et dyr? Svaret på det spørgsmål I rent faktisk stiller – kan en sjæl vende tilbage som et dyr – er ja, selvfølgelig. Spørgsmålet er, vil den gøre det? Svaret er sandsynligvis nej. **Dyr har sjæle. Det ved enhver som har set et dyr ind i øjnene.** Sjælens stærkeste ønsker er at opleve højere og højere aspekter af sig selv. Og derfor stræber den efter at bevæge sig opad, ikke nedad på den evolutionære skala, indtil den oplever det, der kaldes nirvana – total enhed med Altet. Det vil sige mig.

Hvis sjælen vender tilbage til menneskeskikkelse, er det altid i bestræbelsen på at gøre flere erfaringer og dermed udvikle sig yderligere. Der er mange udviklings niveauer som kan iagttages og demonstreres hos mennesker. Man kan vende tilbage i mange liv – mange hundrede liv – og vedblive med at udvikle sig. Men den opadgående bevægelse som er sjælens ønske, opnås ikke ved at vende tilbage til en lavere livsform. Derfor sker denne tilbagevendende ikke. Ikke før sjælen når den endelige genforening med alt hvad der er.

Hver eneste sjæl der nogensinde er skabt, blev skabt på en gang. Vi er her alle lige nu. Men som jeg tidligere har forklaret, har sjælen (*end del af mig*) i det øjeblik den når den endelige realisering, valget om at *"begynde forfra"*, bogstavelig talt *"glemme alt"* så den kan huske det hele om igen og genskabe sig selv atter en gang. På den måde fortsætter Gud/Altet med at opleve sig selv igen og igen. Sjæle kan også vælge at *"genbruge"* en bestemt livsform på ét bestemt niveau så ofte de har lyst.

Uden reinkarnation – uden evnen til at vende tilbage til en fysisk form – ville sjælen være nødt til at udrette alt hvad den stræber efter, i løbet af ét liv, som er en milliard gange kortere end et blink med øjet ifølge det kosmiske ur. Derfor ja, selvfølgelig er reinkarnation en kendsgerning. Den er virkelig, den er formålstjenlig og den er nødvendig.

Døden skal lære dig hvad der er virkeligt i livet. Og livet lære dig at det som er uundgåeligt, ikke er døden, men kærligheden. Foranderlig er den eneste sandhed. Intet varer. Alt er i forandring. Hvert minut. Hvert eneste øjeblik. Hvis noget var vedvarende, kunne det ikke **være.** For hvis selv forestillingen om det vedvarende skal have nogen mening, må det bygge på det foranderlige. Derfor er **selv det uforanderlige foranderligt.** Læg godt mærke til dette. Tænk dybt over denne sandhed. Forstå den, og du forstår Gud/Altet.

I skal forherlige det I er i dag, men ikke fordømme det I var i går, ej heller forhindre det I kan blive i morgen.

Om retten til at begå selvmord.

Hvad for eksempel spørgsmålet om at tage sit eget liv angår, er den aktuelle forestilling hos hovedparten af menneskene på kloden i dag, at det **"ikke er i orden"** at gøre det. På samme vis insisterer mange af jer stadig på, at det ikke er i orden at hjælpe et andet menneske som ønsker at tage sit eget liv. I begge tilfælde siger I, at det skal **"forbydes ved lov"**. I er formodentlig kommet til den konklusion fordi afslutningen på livet indtræder ret hurtigt. Handlinger som i løbet af en længere periode gør en ende på livet, er ikke i modstrid med loven selv om resultatet er det samme. Hvis et menneske i jeres samfund således dræber sig selv med en pistol, går hans familie glip af livsforsikringen. Gør han det ved hjælp af cigaretter, sker det ikke.

Hvis en læge hjælper dig med dit selvmord, kaldes det drab, men hvis tobakskompagniet gør det, kaldes det handel. Det virker som om det hos jer bare er et spørgsmål om tid. Det legale i selvødelæggelse – **det "rigtige"** eller **"forkerte"** i det – har tilsyneladende meget at gøre med **hvor hurtigt** handlingen udføres, og hvem der udfører den. Jo hurtigere døden indtræffer, jo mere **"forkert"** synes det at være. Jo langsommere døden er, jo mere glider det hen mod at være i orden. Interessant nok er den slutning i direkte modstrid med det, et virkeligt humant samfund ville drage. Ifølge enhver human rimelig definition af hvad man kan kalde **"humant"**, må det være bedre jo hurtigere døden indtræffer. Men jeres samfund straffer dem som forsøger at gøre det humane, og belønner dem, der gør det vanvittige.

Det er vanvid at tro, at Gud/Altet kræver endeløse lidelser, og at det at gøre en hurtig og human ende på lidelserne er **"forkert"**. **"Straf det menneskelige, beløn det vanvittige."**

Det er et motto som kun et samfund af væsener med begrænset forståelse kan skrive under på. Så I forgifter jeres system ved at indånde kræftfremkaldende stoffer, I forgifter jeres system ved at spise mad der er behandlet med kemiske stoffer, som i det lange løb slår jer ihjel, og I forgifter jeres system ved at indånde luft I konstant forurener. I forgifter jeres system på hundrede forskellige måder i tusinde forskellige øjeblikke, og I gør det **i bevidstheden om at disse stoffer ikke er gavnlige for jer**. Men fordi de er længere om at slå jer ihjel, **begår I selvmord ustraffet**. Hvis I forgifter jer selv med noget der virker hurtigere, hævdes det, at I har gjort noget som krænker moralloven. Nu siger jeg jer: **Det er ikke mere umoralsk at tage livet af jer selv hurtigt end det er at tage livet af jer selv langsomt.**

I jeres samfund ser I ofte ikke selvmodsigelsen i jeres egne moralske konstruktioner. Modsigelsen i at gøre ting, I udmærket vil afkorte livet, men gøre det langsomt. Og gøre ting som afkorter livet hurtigt, er en af de mest iøjnespringende i den menneskelige erfaringsverden.

Hvorfor kan vi ikke selv se det indlysende?

Fordi I ville være nødt til at **gøre noget ved det**, hvis I kunne se disse sandheder. Og det har I ikke lyst til. Så I har intet andet valg end at stirre direkte på noget, og lade være med at se det.

Og I har ikke lyst til at gøre noget ved disse sandheder, fordi I er nødt til at give afkald på jeres nydelser. Og give afkald på nydelser er ikke noget I ønsker. Det meste af det, som forårsager en langsom død, er relateret til jeres nydelser, eller er et resultat af dem. Og det meste af det som giver jer nydelse, er noget som tilfredsstillen kroppen. Det er faktisk det, som gør jeres samfund så primitivt. **Jeres liv er primært baseret på at søge og opleve kroppens glæder.**

Selvfølgelig forsøger alle væsener overalt at opleve lyst. De er der intet primitivt i. Det er i virkeligheden tingenes naturlige orden. Det der adskiller samfundene og menneskene i

samfundene, er hvad de **definerer som nydelse**. Hvis et samfund i høj grad er baseret på **kroppens** glæder, fungerer det på et andet plan, end et samfund, der er baseret på sjælens glæder.

Det betyder ikke at man skal nægte sig alle kroppens glæder. Det betyder at i højt udviklede samfund, skal den fysiske krops glæder ikke udgøre størstedelen af de glæder man har. Det er ikke det primære. Jo mere højt udviklet et samfund eller et væsen er, jo mere højt udviklede er dets glæder. **Jeres kloder er end ikke så udviklet som en børnehave. I er i vuggestue.**

Derfor siger jeg jer: Jo mere højt udviklede et samfund eller et væsen er, jo mere højt udviklet er dets nydelser. Hvad I kalder **"nydelse"** angiver jeres udviklingsniveau. *Jeres væsen er universet som mikrokosmos. I og hele jeres fysiske krop er sammensat af råenergi der er ordnet omkring syv centre eller **chakraer**. Studér chakracentrene og deres betydning. Der er skrevet hundredvis af bøger om det. Det er visdom jeg tidligere har overgivet til menneskeracen. Det der opleves som behag og stimulering i de nedre chakraer, er ikke det samme som det der er behageligt i de højere chakraer. Jo højere op du løfter livsenergien gennem dit fysiske væsen, jo mere ophøjet vil din bevidsthed være.*

Lad mig sige det helt klart. Hvis du vil have en målestok for, om noget er godt for menneskeheden eller ej, skal du blot stille det enkle spørgsmål:

Hvad ville der ske hvis alle gjorde sådan?

Det er en meget simpel målestok, og den er helt nøjagtig. Hvis alle gør noget bestemt og resultatet er til menneskehedens klare fordel, er dette **"udviklet"**. Hvis det, at alle gjorde det, ville føre til en katastrofe for menneskeheden, er det ikke **"ophøjet"** og ikke anbefalelsesværdigt.

Det er vigtigt at lære om den guddommelige dikotomi og forstå den fuldstændig hvis du vil leve godt i vores univers. **Den guddommelige dikotomi hævder at det er muligt for to tilsyneladende modstridende sandheder at eksisterer samtidig på samme sted.** På din klode finder mennesker det vanskeligt at acceptere. Det kræver megen modenhed at se og acceptere at de rent faktisk begge kan være sande. **Dikotomi er det højenergifysikere kæmper med at forstå i kvanteteorien, hvor en partikel kan kommunikerer med en anden samtidigt i den anden ende af universet. "Entanglet" - på dansk sammenfiltret.**

Men i det absoluttes verden – modsætning til den relativitetens verden du lever i – er det fuldstændigt klart at den ene sandhed, som er alt hvad der er, sommetider frembringer en virkning som relativt set ligner en modsigelse. Det kaldes en guddommelig dikotomi, og det er en meget virkelig del af den menneskelige erfaring. Og som jeg har sagt, er det så godt som umuligt at leve godt uden at acceptere dette. Så er man enten altid sur og vred, mens man aggressivt slår om sig og forgæves søger **"retfærdighed"**, eller man forsøger ivrigt at få modstridende kræfter til at forliges som aldrig var beregnet på at gå i spænd, men som **i kraft af selve spændingens natur mellem dem** frembringer nøjagtigt den ønskede virkning.

Det relatives verden holdes i virkeligheden sammen af netop sådanne spændinger. Som eksempel kan vi tage spændingen mellem godt og ondt. **I den virkelige virkelighed findes godt og ondt ikke. I det absoluttes verden er det eneste der findes, kærlighed.** Men i den relative verden har I skabt oplevelsen af det I **"kalder"** ondt, og I har gjort det af en meget god grund. I ville **opleve** kærlighed, ikke bare **"vide"** at kærlighed er alt hvad der er, **og man kan ikke opleve noget**

når der ikke findes andet **end** det. Og derfor skabte I (**og gør det fortsat hver dag**) i jeres virkelighed en polaritet af godt og ondt og bruger på den måde den ene så I kan opleve den anden.

Og der har vi den guddommelige dikotomi – to tilsyneladende modstridende sandheder der eksisterer samtidig på samme sted. Nærmer betegnet:

Godt og ondt findes. Det eneste der findes er kærlighed.

Om universet og sjælene

Altet er en dikotomi: Opdeling af et fænomen i to modstående

Der findes kun ét væsen, og derfor kun én sjæl. **Og**, der findes mange sjæle i det ene væsen.

Sådan fungerer dikotomien: Der findes ingen adskillelse mellem sjæle. Sjælen er den livsenergi som findes i og omkring alle fysiske genstande (*som deres **aura***). I en hvis forstand er det det som **"holder"** alle fysiske genstande på plads. **"Gud/Altets sjæl"** holder sammen på universet, **"menneskets sjæl"** holder sammen på hver individuel menneskekrop.

Skønt der ikke findes nogen reel adskillelse mellem sjælene, er det sandt at den materie som udgør den ene sjæl, manifesterer sig i den fysiske virkelighed med forskellig hastighed og frembringer forskellige grader af tæthed. **Alt er vibration. Det du kalder liv (du kunne lige så godt kalde det Gud/Altet), er ren energi. Den energi vibrerer konstant altid. Den bevæger sig i bølger.**

Bølgerne vibrerer med forskellig hastighed og frembringer forskellige grader af tæthed, eller lys. Videre frembringer det hvad du vil kalde forskellige **"virkninger"** i den fysiske verden – i virkeligheden forskellige fysiske genstande. Men skønt genstandene er forskellige og adskilte, er den energi som frembringer dem, nøjagtig den samme. Livsenergien, det vi vil kalde **"Gud/Altets sjæl"** – antager forskellige karaktertræk alt efter hvilke forskellige fysiske genstande, den befinder sig omkring. Faktisk løber energien sammen på en særlig måde for at **danne** disse genstande.

Når energipartikler slutter sig sammen for at frembringe fysiske genstande, bliver de meget koncentrerede. Maset sammen. Skubbet sammen. De begynder **at "se ud som"** og tilmed at **"føles som"** særskilte enheder. Det vil sige at de begynder at fremtræde som **"adskilt", "forskellig"** fra al anden energi. Men det er alt sammen den samme energi der **opfører sig forskelligt. Det er det, videnskaben arbejder med at forstå i kvantemekanikken. Entanglet.**

Det er selve handlingen at opføre sig forskelligt som gør det muligt for det er alt, at manifesterer sig som det som er mange. Som jeg forklarede i **1. bog** kunne det ikke opleve sig selv som **det** det er, før det udviklede **evnen til at differentiere sig**. Så det som er alt, skilte sig ud i det som er **dette** og det som er **hint**. De **"klumper af energi"** som løb sammen i særskilte enheder der indeholdt fysiske væsener, der er det I har valgt at kalde **"sjæle"**. De dele af mig som er blevet til alle jer, er det vi tale om her. Altså den guddommelige dikotomi.

Når energien løber sammen, blive den som jeg sagde meget koncentreret. Men jo længere man bevæger sig bort fra dette koncentrationspunkt, jo mere fordeler energien sig. Den **"bliver tyndere"**. Auraen blegner. **Energien forsvinder aldrig fuldstændig, for det kan den ikke. Den udgør det alting er skabt af. Den er alt hvad der er.** Men den kan blive meget, meget fortyndet, meget subtil – så den næsten **"ikke er"** der.

Så kan den igen løbe sammen et andet sted (*læs, i en anden del af sig selv*), endnu en gang den *"klumper sammen"* til det I kalder materie der *"ser ud som"* en særskilt enhed. De to enheder ser ud som om de er adskilt fra hinanden, men i virkeligheden findes der ingen adskillelse. **Det er forklaringen bag hele det fysiske univers i meget enkle og elementære vendinger. Universet er et lukket system. Termodynamikkens 1. hovedsætning: energien er konstant i et lukket system.**

Jeres videnskabsmænd er allerede ved at opdage at byggestenene for alt liv er de samme. De har hentet klippestykker ned fra månen og opdaget de samme grundstoffer som findes i træer. De analyserede et træ og opdager de samme stoffer som findes i dig. Jeg siger dig.

Vi er alle gjort af **samme stof**. Vi er alle af den samme energi der er løbet sammen og komprimeret på forskellige måder for at frembringe forskellige former og materier. Der er ingen *"substans"* i materien som sådan. Det vil sige at **stof ikke kan opstå** af sig selv. **Jesus** sagde, *"Uden Faderen er jeg intet"*. **Altings fader er den rene tanke. Det er livsenergien.** Det er hvad I har valgt at kalde fuldkommen kærlighed. Det er guden og gudinden, alfa og omega, begyndelsen og enden. Det er Altet-i-Altet, den ubevægede bevæger, **urkilden**. Det er det I har forsøgt at forstå fra tidernes morgen. Det store mysterium, den uendelige gåde, den evige sandhed.

Vi er kun én, og det er **HVAD DU ER. - En dikotomi.**

Bring din bevidsthed ud til andre. Ikke ved at missionere, men ved dit eksempel. Vær den kilde til kærlighed som jeg er i alle andres liv. For det du giver andre, giver du dig selv. Fordi der kun findes én af os. Det er den hellige visdom. **Gør mod andre som du vil de skal gøre mod dig.**

Alle jeres problemer, alle jeres konflikter, alle jeres vanskeligheder med at skabe et liv i fred og glæde på jeres klode bunder i jeres manglende evne til at forstå denne enkle anvisning, og til at følge den. Det du giver bort, kan ikke **"glide dig af hænde"**. Det skal du altid huske.

Hvor mange sjæle findes der? En. Den ene energi som er al energi **individualiserer** sig i mange forskellige dele. Ja, der er et konstant antal. Ja, det er et foranderligt antal. Ja, det er et uendeligt antal. **Ja, jeg har skabt nye sjæle og jeg har ikke skabt nye sjæle.**

Det er vanskeligt at forstå det uendelige ud fra et endeligt perspektiv. Fordi dette implicerer eksistensen af en realitet som kaldes **tid**. I virkeligheden findes den realitet ikke. Der findes kun ét øjeblik, og det er **nuets** evige øjeblik. Alt hvad der nogensinde er sket og vil ske, sker **nu** i dette øjeblik. Intet er sket **"før"** fordi der ikke findes noget **"før"**. Intet vil ske **"senere"** fordi der ikke findes noget **"senere"**. Det sker altid kun lige **nu**. I den tingenes orden der hedder **lige nu**, er jeg under konstant forandring. Det antal måder hvorpå jeg **"individualisere"** (*overføre noget alment på det enkelte særlige tilfælde*), er derfor **altid forskellige**, og **altid det samme**. Givet at der kun findes **nu**, er antallet af sjæle altid konstant. Men givet at du kan lide at tænke på **nu** i termer af **nu** og **"før"**, er det altid under forandring. Vi var inde på dette tidlige da vi talte om reinkarnation og lavere livsformer, og hvordan sjæle **"vender tilbage."**

Eftersom jeg altid er under forandring, er antallet af sjæle uendeligt. Men på ethvert givet **"punkt i tid"** synes det at være endeligt. Og ja, der findes **"nye sjæle"** i den forstand at de efter at have nået den højeste bevidsthed og have været forenet med den højeste virkelighed, har givet sig selv lov til at **"glemme"** alt og **"begynde forfra"** – de har besluttet sig til at bevæge sig hen til et nyt sted på **det kosmiske hjul**, og nogle har valgt at blive **"unge sjæle"** igen.

Alligevel er alle sjæle en del af den oprindelige sending, eftersom de alle bliver skabt (*blev skabt, vil blive skabt*) i **nuets** eneste øjeblik. Så antallet er endeligt og uendeligt, foranderligt og uforanderligt, alt efter hvordan du ønsker det.

Fordi dette er kendetegnet for den højeste virkelighed, kaldes jeg ofte den **ubevægelige bevæger**. Jeg er *det* som er i **evig bevægelse** og **aldrig i bevægelse**. Som altid **forandrer sig** og **aldrig forandrer sig**. **Intet er absolut**, når det gælder mig, medmindre det **er absolut**.

Et energilegeme (*det vil sige en del af mig*) kan opfatte sig selv som **"ung"** eller **"gammel"** afhængig af, hvad det vælger, når det har opnået den højeste bevidsthed.

Når sjælene vender tilbage til **det kosmiske hjul** er der nogle af dem som vælger at være gamle sjæle, og nogle der vælger at **være "unge"**. Og hvis den oplevelse der hedder **"ung"** ikke fandtes, gjorde den oplevelse der hedder **"gammel"** det heller ikke. Så nogle sjæle har **"frivilligt valgt"** at hedde **"unge"**, og nogle at hedde **"gamle"**, så at den ene sjæl som i virkeligheden er alt hvad der er, kunne kende sig selv fuldstændigt.

På samme måde har nogle sjæle valgt at kaldes **"gode"** og nogle **"onde"** af nøjagtig samme grund. Og derfor bliver ingen sjæl nogensinde straffet. For hvorfor skulle en ene sjæl ønske at straffe en del af sig selv, for at være en del af helheden?

Findes der sådan noget som sjælevenner?

Ja, men ikke i den forstand du tænker på dem. Du har romantiseret **"sjæleven"** til at betyde **"din anden halvdel"**. Men i virkeligheden menneskesjælen - den del af mig som **"individualiserer"** – meget større end du har gjort dig forestillinger om. **"Sjælen"** er ikke begrænset til én identitet. Ej heller deler sjælen sig i to individer som kaldes sjælevenner. **Den er sjælen i hele universet.**

Så for at du forstår – der er kun én sjæl. Men det du kalder den individuelle sjæl, er mægtig, og den svæver over, i og gennem hundredvis af fysiske former. **I nuet**. **For tid findes ikke**. Jeg kan kun besvare det ved at sige, **"Ja og nej."** Nogle af de fysiske former som omslutes af din sjæl, **"lever nu"** som du forstår det. Andre individuelle i former, der nu er hvad du ville kalde **"døde"**.

Og nogle omslutter former der lever i det du ville kalde **"fremtiden"**. Men det sker selvfølgelig alt sammen lige nu, **og alligevel tjener den indretning du kalder tid, som et redskab der giver dig en stærkere følelse af den oplevede erfaring.**

Det vil sige nogle af dem **er de "andre liv"** du har **levet "tidligere"**. Og nogle er ikke. Og andre dele af din sjæl omslutter kroppe som kommer til at leve i det, du kalder fremtiden. Og atter andre er legemliggjorte i andre former som lever på kloden lige nu.

Når du støder på en af dem, kan du opleve en øjeblikkelig følelse af beslægtethed. Undertiden siger du endda, **"Vi må have tilbragt et "tidligere liv sammen."** og du har ret. I **har** tilbragt et **"tidligere liv"** sammen. Enten som **samme fysiske form**, eller som to former i samme tid-rum kontinuum. (*Sammenhængende hele.*)

Kærlighed er det som er ubegrænset. Den har ingen begyndelse og ingen ende. Intet før og intet efter. Kærlighed har altid været, er og vil altid være. Så kærlighed er altid. Den er altid virkeligheden.

Du er liv der udtrykker liv, kærlighed der udtrykker kærlighed, Gud der udtrykker Gud. Du er alt dette, og du vil forsøge at **opleve** dig selv som **alt dette** før eller siden.

I fremtidens økonomi vil I ikke gøre ting for personlig vinding skyld, men for personlig vækst, hvilket vil være **jeres** udbytte. Alligevel vil **"udbytte"** i materiel forstand komme til jer i takt med at I bliver en mere ophøjet og mere storlået version af den I virkelig er. Til den tid vil det, at bruge magt for at tvinge nogen til at give dig noget fordi de **"sagde"** at de ville, forekomme dig meget primitivt. Hvis et andet menneske ikke holder en aftale, vil du simpelt hen lade dem følge deres egen vej, træffe deres valg og skabe deres egen oplevelse af sig selv. Og uanset hvad de ikke har givet dig, vil du ikke mangle det, fordi du vil vide at der er **"mere hvor det kom fra"** og at de ikke er din forsyningskilde til det, men at du er.

Det er sandt at religioner ikke kunne eksistere, hvis hele menneskeracen forstod, at Gud/Altet ikke har præferencer, fordi en religion giver sig ud for at være et **udsagn** om Gud/Altets præferencer. **Religion er bare noget I har digtet.** Den eneste lov der betyder noget er **naturloven.**

Den du er, er kærlighed. Det som er kærlighed, er ubegrænset, evigt og frit. Derfor er det hvad du er. Det er den inderste **natur** i den du er. Du er ubegrænset, evig og fri fra naturens hånd.

Derfor er enhver kunstig social moralsk, religiøs, filosofisk, økonomisk eller politisk konstruktion som øver vold på eller underkaster din natur, en krænkelse af dit selv – og du vil gøre oprør imod den. I er så bange for at **leve** – så bange for **selve livet** – at I har opgivet **selve jeres væsens natur** til gengæld for tryghed. Den institution I kalder ægteskabet, er jeres forsøg på at skabe tryghed, ligesom den institution I kalder regering. Faktisk er de begge to udtryk for det samme – kunstige konstruktioner der er skabt for at **styre hinandens adfærd.**

Hvis ægteskabet lod jer være ubegrænsede, evige og frie i jeres kærlighed, **så** ville det være den højeste kærlighedserklæring. Som det er nu, gifter I jer i et forsøg på at skære jeres kærlighed ned til et niveau af **løfte** eller **garanti.** Ægteskabet er en bestræbelse på at garantere at **"det som er"** lige nu **altid vil være sådan.** Hvis I ikke havde brug for denne garanti, ville I ikke have ægteskabet.

Men du kunne måske finde det værd at lægge mærke til at næsten ingen som er, eller har været, anerkendt som åndelige mester, er gift. Det er fordi mestre ikke sandfærdigt kan skrive under på det budskab, der ligger i jeres nuværende indretning af ægteskabet: **at ét menneske betyder mere for dem end et andet.** **Dette er sandt. Vi udvikler os væk fra hinanden i livet.** Det budskab kommer ingen mester med, og det er **ikke et budskab fra Gud.**

I kan ikke udholde tanken om en Gud der ikke elsker **nogen** frem for andre, og så opdigter I en historie om en Gud der elsker bestemte mennesker af bestemte årsager. **Og disse historier kalder I religioner. Jeg kalder dem blasfemi.** For enhver tanke om at Gud/Altet elsker nogen frem for andre er forkert – og ethvert ritual som beder **dig** om at **erklære det samme,** er ikke et sakramente, men helligbrøde.

Religion og ægteskab **som I har indrettet dem,** er det vi taler om her. Jeg siger dig: I har forfalsket Guds ord for at retfærdiggøre jeres frygt og begrunder den vanvittige måde I behandler hinanden på. I lader Gud sige hvad som helst I har brug for at Gud siger, for at kunne blive ved at begrænse hinanden, og **dræbe hinanden** i mit navn. Joh, I har påkaldt jer mit navn, og svinget min fane og båret kors på jeres slagmarker i århundreder alt sammen som bevis for, at jeg elskede det ene folk højere end det andet og ville **bede jer slå ihjel for at bevise det.**

Men jeg siger dig: Min kærlighed er ubegrænset og ubetinget. I Guds rige er alle velkommen. Og denne sandhed kalder I blasfemi. Og det er I **nødt** til. For hvis det er sandt, er alt hvad I har

skabt i livet falsk. Alle menneskelige konventioner og konstruktioner er fejlagtige i det omfang de ikke er ubegrænsede, evige og frie.

En ting er kun behæftet med fejl, hvis den ikke fungerer efter hensigten. Hvad du end har opbygget i livet og i det menneskelige samfund, som ikke tjener dit formål med at blive menneske, er behæftet med fejl. Det er fejlkonstrueret.

Jeres religioner har gjort Gud til det store mysterium og fået jer til, ikke at elske Gud, men at frygte Gud. Religionen har heller ikke gjort ret meget for at få jer til at ændre adfærd.

I dræber stadigvæk hinanden, fordømmer hinanden og gør hinanden *"forkert"*. Og det er i virkeligheden jeres *religioner* der har opmuntret jer til at gøre det.

Hvad der kræves for at skabe et godt samfund er *lige muligheder*, ikke *faktuel* lighed.

Det kaldes *retfærdighed*. *Faktuel* lighed frembragt gennem ydre magt og love ville *fjerne* ikke *frembringe* retfærdighed. Det ville fjerne muligheden for sand selvgenskabelse som er det højeste mål for oplyste væsener overalt. Og hvad ville *skabe* frie muligheder? Systemer som gjorde at samfundet kunne imødekomme den enkeltes grundlæggende behov for overlevelse og dermed frit sætte alle væsener så de kunne stræbe efter selvudvikling og skabelse af selvet frem for egen overlevelse. Med andre ord, systemer som efterligner det sande system kaldet livet, hvor *overlevelse garanteres*. Fordi egen overlevelse ikke er et anliggende i *oplyste* samfund, ville sådanne samfund aldrig tillade et medlem at sulte, hvis der var nok til alle. I sådanne samfund er egeninteresse og det fælles bedste identiske. *Intet er betydningsløst*. Alt har en konsekvens. Konsekvensen er hvem og hvad du er. Hver handling er ensbetydende med at definere sig selv. Alt hvad du tænker, siger og gør, bekendtgør, *"Dette er den jeg er."*

Det I tænker, skaber I. – Det I skaber, bliver I. – Det I bliver, udtrykker I. – Det I udtrykker, oplever I. – Det I oplever, er I. – Det I tænker, er I. Cirklen er sluttet,

Mester niveaueet.

I er *nødt* til at fornægte mig, hvis I skal blive ved med at forsøge at *blive* mig. Og det er hvad I gerne vil. Men I kan ikke blive det I allerede er. Derfor er fornægtelsen vigtig. Den er et nyttigt redskab. Indtil den ikke er det længere. Mesteren ved at fornægtelse er for dem der vælger at illusionen skal opretholdes. Accept er for dem som nu vælger at bringe illusionen til ophør.

Accept, forkyndelse, bevis. Det er de *tre trin* til Gud. *Accept* af hvem og hvad du virkelig er. *Forkyndelse* af det så hele verden kan høre det. Og *bevis* på enhver måde. Når du forkynder ud fra dig selv, følger bevis altid. Du *beviser* at det selv er Gud – på samme måde som du beviser hvad du tænker om dig selv. Hele dit liv er et bevis på det. Men med dette bevis kommer din største udfordring.

- For i samme øjeblik du holder op med at fornægte dig selv, vil andre fornægte dig.
- I samme øjeblik du kundgør at du er et med Gud/Altet, vil andre kundgøre dit samarbejde med Satan.
- I samme øjeblik du udtaler den højeste sandhed, vil andre sige at du udtaler den mest nedrige blasfemi.

Og som det sker med alle mestre der stilfærdigt beviser deres mesterskab, vil du blive både tilbedt og bagtalt, ophøjet og nedgjort, æret og korsfæstet. For selv om din cyklus er tilendebragt, vil de som stadig lever i illusionen, ikke vide hvad de skal mene om dig. **"Legen"** fortsætter.

Fordi en eller to af jer gør en ende på illusionernes cyklus, gør det ikke en ende på legen – ikke for dig, og ikke for de andre deltagere. Legen er ikke slut før **Alt-i-Altet** bliver et igen. Selv da ender den ikke. For i den guddommelige genforenings øjeblik, alt med altet, vil lyksaligheden være så storslået, så intens at **jeg – vi - du** bogstaveligt talt vil briste af glæde, eksplodere af fryd – og kredsløbet kan begynde forfra. Det ender **aldrig**. Legen ender **aldrig**. For legen er livet selv, og livet er den vi er.

Den mester der ved at kun hans/hendes del af kredsløbet er fuldført. Hun ved at kun hendes oplevelse af illusionen er bragt til ende. Så ler mesteren fordi mesteren ser den store plan.

Mesteren ser at selv om hun har fuldført kredsløbet, fortsætter legen; oplevelsen går videre. Mesteren er da også den rolle han nu kan spille i oplevelsen. Mesterens rolle er at føre andre frem til mester niveau. Og på den måde fortsætter mesteren legen, men på en ny måde og med nye redskaber. For når mesteren ser illusionen, kan han træde ud af den. Det gør mesteren fra tid til anden når det passer og fornøjer ham. På den måde kundgør og beviser hun sit mesterniveau, og han kaldes Gud/Gudinde af andre, **Når alle i din race føres frem til og har nået mesterniveauet, vil racen som helhed (for din race er en helhed) med lethed bevæge sig gennem tid og rum (så behersker I fysikkens love som I forstår dem), og I vil forsøge at hjælpe dem der tilhører andre racer og andre civilisationer, med at nå mester niveauet.**

Findes der liv på andre kloder?

Atter en gang, ja, selvfølgelig. **Er disse civilisationer mere udviklede?** Nogle af dem ja. **På hvilken måde?** På enhver måde. Teknologisk. Politisk. Socialt. Åndeligt. Fysisk. Og psykologisk.

For eksempel viser jeres trang til, jeres insistensen på at sammenligne og jeres konstante behov for at karakterisere noget som "bedre" eller "værre", "højere" eller "lavere", "godt" eller "dårligt", hvor dybt I er faldet i dualiteten; hvor langt I har sænket jer ned i separatisme.

Hvor fremskredet et samfund er, afspejles uundgåeligt i graden af dualitet i dets tænkning. Den sociale udviklingsgrad er synlig i en bevægelse mod enhed, ikke separatisme.

Enhed er sandheden. Separatisme er en illusion. Så længe et samfund ser sig selv som separat – en række eller samling af separate enheder – lever det i en illusion. Alt liv på jeres klode bygger på separatisme der er baseret på dualitet. I forestiller jer at I er separate familier eller klaner, der er samlet i boligområder eller stater, samlet i separate nationer eller lande der udgør en separat verden eller klode. **I forestiller jer at jeres verden er den eneste beboede verden i universet.**

Nej, ikke mere, ikke videnskaben. Ikke i december 2017, i skrivende stund.

I forestiller jer at jeres nation er den bedste nation i verden. I forestiller jer at jeres stat er den bedste stat i nationen, og jeres familie dem mest vidunderlige i staten. Endelig tror I at I er bedre end nogen anden i familien. Åh, du hævder at du **ikke** tænker noget af dette, men **du opfører dig som om du gør**. Dine sande tanker afspejles hver dag i dine sociale beslutninger, dine politiske konklusioner, dine religiøse bestemmelser, dine økonomiske valg og din individuelle udvælgelse af alt fra venner til trossystemer til selve dit forhold til Gud/Altet. Det vil sige mig.

Teknologisk er de fleste andre civilisationer langt forud for jer. Nogle er bagud i forhold til jer, så at sige, men det er ikke mange. **De fleste er langt forud for jer.** For eksempel vejret. Det virker ikke som om I har kontrol over det. **(I kan ikke engang forudsige det præcist!).** Derfor er I undergivet dets luner. Det er de fleste verdener ikke. Væsnerne på de fleste kloder kan for eksempel kontrollere den lokale temperatur. En klodes temperatur er resultatet af dens afstand fra solen, dens atmosfære og så videre. De ting fastlægger parametrene. Inden for disse parametre kan man gøre noget. Ved at kontrollere omgivelserne. Ved at skabe, eller undlade at skabe, visse betingelser i atmosfæren. Du må forstå, at det ikke alene er et spørgsmål om hvor du befinder dig i forhold til en sol, men hvad du anbringer **mellem** dig selv og den sol.

I har anbragt nogle af de mest farlige ting i jeres atmosfære – og fjernet nogle af de vigtigste. Alligevel fornægter I det. Det vil sige at de fleste af jer ikke vil indrømme det. Selv når de bedste hjerner blandt jer kommer med bevis hinsides enhver tvivl for den skade I forvolder, vil I ikke anerkende det. I kalder de bedste hjerner blandt jer for vanvittige, og siger at I ved bedre.

Og jeres hovedinteresse er jer selv. Ethvert bevis, uanset hvor videnskabeligt det er, uanset hvor overbevisende det vitterligt er, bliver afvist hvis det krænker jeres personlige interesser.

I andre kulturer og andre samfund på forskellige kloder, defineres **"egeninteresse"** meget mere rummeligt end i jeres verden. Det står helt klart for oplyste væsener at det der skader den ene, skader de mange og at det der gavner de få, **skal** blive til gavn for de mange, hvis det ikke skal ende med ikke at gavne nogen.

På jeres klode er det lige modsat. Det der skader den enkelte, ser de mange stort på, og det der er til fordel for de få fornægter de mange. Det er fordi jeres definition af egeninteresse er meget snæver, idet den knap nok når ud over individet til dem han elsker – og til dem kun når de gør som han siger. Du og alle de andre er ét – og det er et vidensniveau I ikke har nået endnu.

Man kan ikke have en avanceret teknologi uden avanceret tænkning. **Avanceret teknologi uden avanceret tænkning skaber ikke fremskridt, men død.** I har allerede oplevet dette på jeres klode, og I er tæt på at opleve det igen. Jeg siger jer at én gang før på jeres klode nåede I de højder – faktisk ud over de højder – I langsomt er ved at nærme jer nu. **I havde en civilisation på Jorden som var mere fremskreden end den der findes i dag. Og den ødelagde sig selv. Ikke alene ødelagde den sig selv, den var også lige ved at ødelægge alt andet.** Det skete fordi den ikke vidste hvordan de skulle håndtere den teknologi den selv havde udviklet. Den teknologiske udvikling var så langt forud for dens åndelige udvikling at den endte med at udråbe teknologien til Gud. Menneskene tilbød teknologien og alt hvad den kunne skabe og bringe. Og derfor fik de alt hvad deres utæmmede teknologi bragte med sig – det vil sige utæmmede ødelæggelse. De gjorde bogstaveligt talt en ende på deres verden.

Er alt det sket her på jorden. JA. – Er der tale om den tabte by i Atlantis? Det er hvad nogen af jer har kaldt det. Og Lemurien? Landet Mu? Det er også en del af jeres mytologi.

Der findes tusindvis af avancerede civilisationer i universet, og der findes andre kulturer som er mere primitive end jeres. Det der betegner en civilisation som enten primitiv eller avanceret, er i hvilket omfang den realiserer sine egne højeste indsigter. Det er noget andet end det I tror på. I tror at et samfund kaldes primitivt eller avanceret på grundlag af hvor ophøjet dets indsigter **er**. Men hvad nytter avancerede indsigter hvis I ikke fører dem ud i livet?

Svaret er, at de overhovedet ingen nytte er til. De er faktisk farlige. Kendetegnet på et primitivt samfund er at alle kalder regression (**tilbagegang**) for fremskridt. Jeres samfund har bevæget sig baglæns ikke fremad. Store dele af jeres samfund har bevæget sig baglæns ikke fremad. Store dele af jeres verden udviste mere medfølelse for halvfjerds år siden end den gør i dag.

Som jeg sagde, er det ikke første gang jeres civilisation har været på afgrundens rand. Jeg ønsker at gentage det, fordi **det er vigtigt at I hører dette**. En gang tidligere på jeres klode har den teknologi I udviklede, været langt mere avanceret end jeres evne til at anvende den ansvarligt. I er ved at nærme jer det samme punkt i menneskets historie igen. **Det er af vital betydning at I forstår dette**. Jeres nuværende teknologi truer med at overgå jeres evne til at anvende den klogt.

Jeres samfund er på nippet til at blive resultatet af jeres teknologi, i stedet for at jeres teknologi er et resultat af jeres samfund. **Det afgørende spørgsmål drejer sig om balancen mellem teknologi og kosmologi – alt livs kosmologi. Universet er selv et stykke teknologi. Det er den mest fabelagtige teknologi. Den fungerer perfekt. Alt af sig selv. Men først når du bevæger dig derind og begynder at rode med universelle love og principper, risikerer du at forbyrde dig mod disse lov.**

Dette er skrevet i 1998 af Neale Donald Walsch. I skrivende stund december 2017, har de største videnskabsmænd advaret og advare konstant mod skabelsen af kunstig intelligens, vi ikke kan kontrollere. Læs om dette på "Videnskabens Verden", på min PC.

Vi er en race af væsener som i enestående grad er ude af stand til at kontrollere os selv.

Og gør I det ikke af med jer selv via jeres nukleare galskab, ødelægger I verden gennem et miljømæssigt selvmord. I er i gang med at afvikle jeres hjemlige klodes økosystem, og I bliver ved med at sige, at, det er I ikke.

Og som om det ikke var tilstrækkeligt, så fuser I med selve livets biokemi. Kloning og genetisk manipulation som I ikke udfører med tilstrækkelig omhu til at det kan gavne jeres art, men i stedet truer med at gøre den til den største ulykke nogensinde. Hvis I ikke passer på, vil I få de nukleare og miljømæssige trusler til at ligne barnemad. Ved at udvikle medikamenter til at gøre det arbejde jeres kroppe skulle udføre, har I skabt virustyper der er så modstandsdygtige at de er i stand til at udlette hele jer som art.

Det er den ellefte time. Hvis I ikke passer på, vil jeres egen teknologi – det der blev skabt for at tjene jer – slå jer ihjel. Jeg har allerede fortalt at der findes hundredvis af bøger om dette emne. Hold op med at lade hånt om dem. Læs dem. Handl efter dem. Få andre til at vågen op til dem. **Start en revolution. Gør det til en evolutionsrevolution.**

Det første ledende princip i en fremskreden civilisation er enhed. Anerkend at I er det, og at alt liv er helligt. Og det vi derfor finder i alle ophøjede samfund, er at man ikke under nogen omstændigheder med vilje tager livet af en anden fra ens egen art mod vedkommendes vilje.

Hvis en højt udviklet art blev angrebet af en anden, er det sikkert at angriberen ville være mindre udviklet. **På jorden, en religiøs tåbe, fanatiker, eller på anden måde uoplyst ideolog og fyldt med frygt.** Angriberen ville i realiteten være et primitivt væsen. For intet udviklet væsen ville angribe nogen. Fordi det højt udviklede væsen forstår at hun og hendes angriber er et. Hun ser angriberen som en såret del af hende selv. Under de omstændigheder er hendes funktion at helbrede alle sår, således at Altet som er ét, atter kan kende sig selv, som det det virkelig er.

Et højt udviklet væsen kan give det andet lov til at gøre en ende på dets fysiske liv. Hvilket der kan være en række forskellige grunde til. Det kan være for eksempel tilbyde sig selv som føde. Eller tjener en anden nødvendighed – som at standse en krig.

De højt udviklede væsener deles om **alt**. Med **alle**. Intet væsen mangler noget. Alle naturrigdomme i deres verden, fra deres omgivelser, deles ligeligt og fordeles blandt alle.

En nation eller en gruppe eller en kultur kan ikke tænkes at **"eje"** en naturlig ressource, blot fordi de bor på det fysiske sted hvor den ressource findes. Kloden (**eller de kloder**) som en gruppe arter kalder **"hjem"**, ses som tilhørende alle – alle arter i det system. Faktisk opfattes **selve** kloden eller gruppen af kloder som et **"system"**. De ses som et helt system, ikke som en gruppe små dele eller elementer af hvilke man vilkårligt kan fjerne, decimere eller udslutte en, uden skade på systemet som helhed. **Det er større end kun økologien** – det udgøres af forholdet mellem klodens natur rigdomme og dens indbygger. **Det betyder, reguleret antal af fødsler og ikke uhæmmet vækst og overbefolkning, som på Jorden.** Det er også **indbyggernes** forhold til sig selv, til hinanden og til omgivelserne. **Det er samspillet mellem alle arter af liv.**

Man er klar over at **artssystemet** støtter alt liv, og **hvert eneste** væsen optimalt. Det at man ikke vil gøre noget der kan skade artssystemet, er derfor et **udsagn om at hvert enkelt væsen er betydningsfuldt**. Det er et spørgsmål om proportioner og balance. **Højt udviklede væsener har en dyb forståelse af at alt levende inden for det vi her har valg at kalde **artssystemet**, har behov som skal opfyldes, hvis de fysiske former som både skaber og opretholder systemet skal overleve.**

De forstår også at ikke alle disse behov er de samme, eller ens, med hensyn til hvilke krav de stiller til selve systemet. Et højt udviklet væsen, oplever **"personlig ejendomsret"** på den måde at han har et **personligt ansvar** for alle gode ting der sorterer under ham / eller hende. Et højt udviklet væsen forvalter **"værdifuld ejendom."** Et højt udviklet væsen er **forvalter** ikke **ejer**.

Det er den samme tankegang, den oprindelige indfødte befolkning i Amerika, indianerne havde før den hvide mand ankom til kontinentet. Læs her "Høvding Seattle" "Vi er en del af Jorden."

Den smukkeste tale om det smukkeste vi har.

"Det er livets slutning og overlevelsens begyndelse."

Høvding Seattle, 1854

Høvding Seattles tale til den amerikanske præsident er et smukt forsvar for den natur vi alle er en del af. Med smerte forudså han den miljøkatastrofe, vi hvide har frembragt. Og han taler om vores verdens undergang i et mægtigt lysglimt – forudset 90 år før atombomben kom til verden.

Men Seattles tale er først og fremmest en hyldest til menneskehedens største gave: den uberørte jordklode... En af høvding Seattles barske pointer er, at både røde og den hvide stamme vil dø – derfor er **"vi måske alligevel brødre, når det kommer til stykket."** Men inden det kommer så vidt, **må** vi lytte til den vise høvding:

"Hvis vi sælger jer vort land, så elsk det, som vi elsker det. Tag vare på det, som vi tog vare på det. Behold det i erindringen om landet, som det var, da I tog det. Og pas med al jeres styrke, ånd og hjerte på det for jeres børn."

Efterhånden som I har udviklet jer, forstår I mere og mere at I kan i virkeligheden ikke eje noget – mindst af alt jeres ægtefælle og børn. Men mange af jer klynger jer stadig til forestillingen om at

I kan eje jord og alt hvad der er på den, under den og over den. (**Ja, I taler tilmed om "luftrettigheder"!**) I modsætning hertil har universets højt udviklede væsener, en dyb forståelse for, at den fysiske klode under deres fødder ikke er noget en enkelt blandt dem kan eje – selv om et individuelt højt udviklet væsen via sit samfunds mekanismer kan tildeles en jordparcel, han eller hun har ansvaret for. Hvis hun forvalter jorden godt, kan hun få lov til (**blive bedt om**) at lade forvaltningsrettigheden gå videre til sine børn, og de til deres. Men hvis enten han eller hendes afkom på noget tidspunkt viser sig uegnede til at forvalte jorden, fortsætte de ikke med at have den under deres opsyn. **Hvis vi gjorde det samme på Jorden, ville hele naturens, og menneskets overlevelses chance forbedres væsentligt.** I en højt udviklet kultur vil et "**selskab**" som I kalder det aldrig få lov til at lægge jorden øde af profit hensyn, for man har en klar forståelse af at livskvaliteten hos netop de mennesker som ejer eller arbejder for selskabet, ødelægges uigenkaldeligt. Hvilken fortjeneste er der i det?

Højt udviklede væsener lever også meget længere, mange gange længere. I nogle højt udviklede samfund lever væsenerne evigt - eller så længe de vælger at forblive i en fysisk skikkelse. Så i højt udviklede samfund lever enkeltvæsener længe nok til at opleve de langsigtede følger af deres handlinger. Grunden til det er, for det første fordi de ikke **forurener** luften, vandet og jorden.

De anbringer for eksempel ikke kemikalier i jorden, som derefter optages af planter og dyr og føres ind i kroppen når man spiser disse planter og dyr. En højt udviklet ville aldrig drømme om at spise et dyr, end mindre fylde jorden og de planter, som dyret æder med kemikalier, derefter fylde dyret selv med kemikalier og **derefter** spise det. En højt udviklet ville helt korrekt bedømme en sådan handle måde som selvmorderisk.

Så højt udviklede forurener ikke miljøet, atmosfæren og deres egne fysiske kroppe, på samme måde som mennesker. Jeres kroppe er ophøjede skabninger som er skabt til at "**holde**" uendeligt meget længere end I giver dem lov til. Fordi I spiser gift. Nogle af jer drikker gift. Der er endda nogle af jer som ryger gift. Et højt udviklet væsen finder den form for adfærd uforståelig. Hun kan ikke forestille sig, hvorfor I med fuldt overlæg kan fylde jeres kroppe med stoffer, som I ved ikke kan gavne jer.

Højt udviklede væsener udviser også en anden psykologisk adfærd som ligeledes virker livsforlængende. En højt udviklet bekymrer sig aldrig – og ville end ikke forstå det menneskelige begreb "**bekymring**" eller "**stress**". Ej heller ville en højt udviklet "**hade, føle raseri, eller jalousi,**" eller panik. Derfor skaber en højt udviklet ikke biokemiske reaktioner i deres egen krop, som slider den ned og ødelægger den.

En højt udviklet oplever **livet i kroppen** som en nydelse, og hun kan ikke forestille sig at gøre noget som hun **på forhånd ved** kan begrænse eller afbryde det, eller gøre det ubehageligt.

I højt udviklede kulturer vil man aldrig bede væsener om at gøre noget de har vist sig uegnede til at gøre. Fordi man har iagttaget ham, og fundet han uegnede til at gøre det.

Derfor ville et væsen i en højt udviklet kultur for eksempel aldrig insistere på at opdrage børn, hvis dette væsen konsekvent over for sig selv viste **manglende evner til at gøre det**. Det er derfor børn ikke opdrager børn i højt udviklede kulturer. Afkommet overgives til de ældre så de kan opdrage det. Det betyder ikke at små børn flås ud af armene på dem der gav dem livet, og overlades til helt fremmede med henblik på deres opdragelse. Sådan foregår det ikke.

I disse kulturer lever de ældre tæt sammen med de unge. De bliver ikke skaffet af vejen så de må leve alene. De bliver ikke overset og overladt til at udforme resten af deres skæbne selv.

De æres og agtes og lever i tæt samhørighed med de øvrige som en del af et kærligt og omsorgsfuldt samfund i bevægelse. Når den nye generation kommer til verden, er de ældre på stedet, lige i hjertet af det samfund og den familie, og deres opdagelse af børnene føles lige så naturligt som det i jeres samfund føles naturligt at forældrene gør det.

Forskellen er at skønt de altid ved hvem deres "**forældre**" er – i deres sprog ville det den nærmeste betegnelse være "**livgiverne**" – behøver disse børn ikke at lære livets grundlæggende kendsgerninger at kende gennem væsener som **stadig selv er i færd med at lære livets grundlæggende kendsgerninger at kende.**

I højt udviklede samfund er det de ældre som organiserer og superviserer læreprocesser, og det er også dem der sørger for husly, føde og omsorg til børnene. Afkommet opdrages i et miljø af visdom og kærlighed, stor tålmodighed og dyb forståelse. De unge som gav dem livet, er sædvanligvis på farten hvor de møder de udfordringer og oplever de glæder som hører de unge liv til. De kan tilbringe så meget tid sammen med deres børn som de ønsker. De kan endda bo i de ældres bolig sammen med børnene og være sammen med dem i "**hjemlige**" omgivelser, hvor børnene oplever at de hører til.

Det er alt sammen en meget harmonisk og integreret oplevelse. Men det er de ældre som står for opdragelsen og har ansvaret. Og det er en ære, for på de ældre, hviler ansvaret for hele artens fremtid. Og i højt udviklede væseners samfund skønner man, at det er mere end man kan lægge på unge skuldre. Jeg har været inde på dette tidligere da vi talte om hvordan man opdrager børn på jeres klode, og hvordan I kan forandre det.

En højt udviklet føler ikke skyld eller skam. Fordi skyld og skam er følelser som påtvinges et individ udefra. Så kan de vende det indad, ingen tvivl om det, men oprindelig påtvinges de udefra. **Altid.** Intet guddommeligt væsen (*alle væsener er guddommelige*) oplever **nogensinde** sig selv, eller noget det gør, som "**skamfuldt**" eller "**skyldigt**" før nogen uden for det selv betegner det således. Føler et barn i jeres kultur skam over sine "**toiletvaner**"? Selvfølgelig ikke. Ikke før I lærer barnet dette. Føler et barn "**skyld**" over at fornøje sig ved at røre ved sine køns organer? Selvfølgelig ikke. Ikke før I lærer det at føle skyld. **Ja, skammen kommer fra religionerne. På grund af deres selvpåførte sex forskrækkelse.**

En kulturs udviklingsniveau kan aflæses af til hvilken grad den betegner væsener eller handlinger "skyldige" eller "skamfulde".

De højtudviklede samfund konkurrer ikke. De forstår at når én taber, taber alle. Derfor skaber de ikke sport og lege som lærer børn (*og fastholder voksne i*) den udsædvanlige tanke, at det er **underholdende** at nogen "**vinder**" men

Dikotomi: tvedeling – gaffeldeling: opdeling af ét fænomen i to modstående.

Ethvert begavet fjols, kan gøre ting støre og mere komplekse – et modsatte kræver et geni!

I skuffer mig langt fra, I **henrykker** mig! Jeg bliver **henrykt** over det under I udgør. I tror I repræsenterer højdepunktet af menneskelig udvikling, og jeg siger jer, **I er kun lige begyndt.** I er kun lige **begyndt** på at opleve jeres egen glans og herlighed. Jeres mest ophøjede forestillinger

er endnu ikke kommet til udtryk, og jeres mest storslåede vision er endnu ikke levet. Men vent! Se! Læg mærke til! Jeres blomstringstid står for døren. Stængelen har vokset sig stærk og kronbladene åbner sig snart. Og jeg siger jer: Jeres blomstrings skønhed og duft skal fylde landet, og I skal indtage jeres plads i gudernes have.

Hvad med, "hævnen er min, siger Herren"?

Det har jeg aldrig sagt. En af jer opfandt det, og resten har troet på det.

"Retfærdighed" er ikke noget I oplever *efter* at have handlet på en bestemt måde, men *fordi* I handler på en bestemt måde. Retfærdighed er en *handling*, ikke straf *for* en handling. Retfærdighed er en handling, ikke en *reaktion*. Derfor kan I ikke forvente at jeg på en eller anden måde "*klarer det hele til sidst*" ved at håndhæve en form for himmelsk retfærdighed i "*livet efter døden*". Jeg siger jer: Der *findes* intet "*liv efter døden*", men *kun* liv. Døden eksisterer ikke. Og på den måde I oplever og skaber jeres liv på, som enkeltpersoner og samfund, er jeres måde at vise hvad I mener, er retfærdigt.

Den art som er blevet klar over at evolution er en proces, men *vælger* bevist et princip, som den *bruger til at lede og styre sin proces*

Var Jesus et "rumvæsen"?

I er alle "*rumvæsener*". I er ikke indfødte på den klode I nu kalder jeres hjem. Det "*genetiske materiale*" I består af, blev *anbragt* på jeres klode med overlæg. Det var ikke tilfældigt at det "*dukkede op*". De elementer som danner jeres livsform, er ikke opstået tilfældigt gennem et *biologisk lykkestræf*. Der var en plan involveret. Der foregår noget meget større her. Forestiller du dig, at de over en milliard biokemiske reaktioner det har krævet at få livet, som I kender det, til at opstå på jeres klode, alle indtraf tilfældigt? Ser du det blot som resultatet af en tilfældig kæde af vilkårlige begivenheder der *på lykke og fromme* leder til et godt resultat?

Nej, selvfølgelig ikke. Jeg er enig i at der var en plan. Guds/Altets plan.

Godt. Det har du ret i. Det hele var min idé, og det var alt sammen min plan og min proces.

Hvad hvis jeg slet ikke er et væsen, men i stedet en kraft en "energi" i universet som er universet og det i virkeligheden er alt hvad der er. Hvad hvis jeg er kollektivet?

Tænk *uden for kassen*. Forkast "*enten / eller*" og overvej "*både / og*".

Der er ikke noget "*fremmed*" ved Gud/Altet. Der er ingen "*fremmede*" på jorden. Vi er alle et. Hvis vi alle er et, kan ingen individuering af os værre fremmed for sig selv. Nogle individueringer af os – husker mere end andre. Processen med at huske (*genføres med Gud, eller atter blive et med Altet, med kollektivet*) er en proces, som I kalder evolution. I er alle udviklede væsener.

Nogle af jer er Højt udviklede. Det vil sige at I *husker mere*. I ved hvem I virkelig er. **Jesus** vidste det og bekendtgjorde det. Ånden hos det menneske I kalder **Jesus**, var ikke af denne jord. Denne ånd fyldte simpelthen en menneskelig krop, gav sig selv lov til at lære som barn, blive mand og selvrealiseret. Han er ikke den eneste der har gjort det. **Alle ånder er "ikke af denne jord"**.

Alle sjæle stammer fra et andet rige og træder så ind i kroppen. Men ikke alle sjæle realiserer sig selv i et bestemt "*liv*". Det gjorde **Jesus**. Han var et Højt udviklet væsen. (**Det nogen af jer**

kalder en gud), og han kom til jer af en grund, med en mission. Jesus lære er i det store og hele blevet fordrejet. Jesus var en af de Højt udviklede, som mange andre på Jorden.

Hans mission var – er - at redde jer fra ikke at vide og opleve hvem I virkelig er. Det var hans hensigt at pege på det ved at vise jer hvad I kan blive. Ja i virkeligheden hvad I er – hvis blot I vil accepterer det. **Jesus forsøgte at lede gennem sit eksempel.** Derfor sagde han, **”Jeg er vejen og livet. Følg mig”**. Han mente ikke **”følg mig”** i den forstand at I alle skulle blive hans **”disciple”**, men i den forstand at I alle skulle **følge hans eksempel og blive et med Gud**. Han sagde, **”Jeg og faderen er et, og I er mine brødre.”** Han kunne ikke have udtrykt det klarere. **Bortset fra mange mennesker, som ikke forstår det som brødre og søstre.**

I højt udviklede kulturer kan væsenerne ikke se nogen grund til at gå med tøj, bortset fra når det er nødvendigt at dække sig for at beskytte sig mod elementerne, eller mod betingelser de ikke har kontrol over, eller hvis ornamenten bruges til at angive **”rang”** eller hæder.

En Højt udviklet ville ikke kunne forstå, hvorfor I dækker kroppen fuldstændigt til, når det ikke er nødvendigt - og hun ville slet ikke kunne forstå begrebet **”skam”** eller **”blufærdighed”** – ville ikke kunne forholde sig til tanken om klæder for at **”se bedre ud”**. For en Højt udviklet er der ikke noget smukkere end selve den nøgne krop, og tanken om at tage noget på over den for på nogen måde at gøre den mere behagelig eller tiltrækkende ville være helt uforståelig.

Lige så uforståelig ville tanken om at leve – tilbringe det mest af sin tid – i kasser – det som I kalder **”Bygninger”** og **”huse”**. Højt udviklede væsener lever i de naturlige omgivelser og de ville kun bo i en kasse, hvis deres omgivelser blev ugæstfrie - hvilket sjældent forekommer eftersom højt udviklede civilisationer skaber, kontrollerer og drager omsorg for deres omgivelser. **Og dermed dyre, plantelivet og klimaet.**

Højt udviklede væsener forstår også at de er ét med deres omgivelser, at de ikke kun har den rummelige udstrækning til fælles med omgivelserne, men også står i et forhold af gensidig afhængighed. En højt udviklet ville aldrig kunne forstå hvorfor man kan gøre skade på eller ødelægge det som er ens livsgrundlag, og vil derfor kun kunne konkludere at I ikke forstår at omgivelserne er jeres livsgrundlag: **at I er væsener med en stærkt begrænset iagttagelsesevne.**

Hvad kommunikation angår, benytter en Højt udviklet som sit primære kommunikationsniveau den side af sit væsen som I vil kalde følelser. Højt udviklede er bevidst om deres egne og andres følelser, og ingen forsøger nogensinde på at **skjule** følelser. Højt udviklede ville finde det selv-ødelæggende og dermed uforståeligt at skjule følelser for derefter at beklage sig over at ingen forstår hvordan man føler.

Følelser er sjælens sprog, og det forstår højt udviklede væsener. Formålet med kommunikation i højt udviklede samfund er at kende hinanden i sandhed. En Højt udviklet ville derfor aldrig kunne forstå jeres menneskelige begreb **”at lyve”**.

Hvis det skulle lykkes for nogen af dem at sætte deres vilje igennem, ville det for højt udviklet væsener være en sejr så udhulet at det overhovedet ikke var en sejr, men et knusende nederlag.

Højt udviklede **”taler”** ikke sandt. **Højt udviklede er sandheden.** Hele deres væsen, udspringer af **”hvordan det er”,** og **”hvad der virker”**. Højt udviklede har for længe siden, i en tid man næppe mindes hvor kommunikationen stadig foregik ved hjælp af gutturale lyde, indset at usandhed ikke virker. Det har I endnu ikke lært i jeres samfund på Jorden.

På jeres klode er store dele af samfundet baseret på hemmeligholdelse. Mange af jer tror, at det er hvad I holder **borte** fra hinanden, ikke hvad I siger **til** hinanden der gør at livet fungerer.

Hemmeligholdelse er således blevet jeres sociale kode, jeres etiske kode. Den er i sandhed blevet jeres hemmelige kode.

Det gælder ikke jer alle. Jeres gamle kulturer, for eksempel, og jeres indfødte folk lever ikke i overensstemmelse med denne kode. Og mange enkeltpersoner i jeres nuværende samfund har nægter at tillægge sig den adfærd.

Men jeres regering fungerer ud fra den kode, jeres forretningsliv bruger den og mange af jeres forhold afspejler den. At lyve – om stort og småt – er blevet så acceptabelt for så mange at de tilmed lyver omkring det at lyve. På den måde har I udviklet en hemmelig kode angående jeres hemmelige kode. **Her er det væsentlig at huske på, denne bog er skrevet i det amerikanske samfund. Hvorfor den omtaler amerikanske forhold i ovenstående.**

I denne samtale gentager jeg de væsentligste punkter, hovedpunkterne i det, I er nødt til at **"fatte"** hvis I virkelig skal ændre tingene i den retning I ønsker.

Forskellen mellem menneskelige kulturer og de højt udviklede kulturer, er at højt udviklede væsner;

1. lagttager uhildet (**neutralt**)
2. Kommunikerer sandfærdigt

De kan se **"hvad der virker"** og siger **"hvordan det er"**.

Der er en anden mindre, men afgørende forandring som ville forbedre livet på jeres klode umådeligt. Og det er, for resten, ikke et spørgsmål om moral. Der er ingen **"moralske imperativer"** (**bydende, bindende**) i et højt udviklet samfund, og det ville være et begreb de fandt lige så forvirrende som det at lyve. Det er simpelt hen et spørgsmål om **hvad der fungerer, hvad der er gavnligt**.

Debatten om moral i højt udviklede kulturer, går altid på, hvad der i et samfund – hvad der fungerer for og gavner alle – ikke det mennesker ville kalde **"rigtigt"** og **"forkert"**.

Og da slet ikke efter religionernes tåbelige dumheder på vores klode.

I har knytter skyld og skam til disse betegnelser – begreber der ligeledes er fremmede for Højt udviklede væsener – og I har knyttet betegnelsen **"forkert"** til forbavsende mange ting, ikke fordi de ikke **"virker"**, men slet og ret fordi I forestiller jer at de er **"upassende"** – undertiden ikke engang i jeres egne øjne, men i **"Guds øjne"**. På den måde har I skabt nogle kunstige definitioner af **"hvad der virker"** og hvad der ikke gør – definitioner der ikke har noget at gøre med **"hvordan det virkelig er"**.

I det menneskelige samfund anses det for eksempel ofte for **"forkert"** at give udtryk for sine følelser. Højt udviklede væsener ville aldrig drage en sådan slutning, eftersom en præcis bevidsthed om følelser er grundlaget for **livet** i alle samfund og grupper. Derfor ville et Højt udviklet væsen som jeg sagde, aldrig, aldrig skjule følelser eller finde det **"socialt korrekt"** at gøre det. Det ville under alle omstændigheder være umuligt, fordi Højt udviklede væsener modtager –

reelle vibrationer – fra andre væsener som gør deres følelser ganske tydelige. Ligesom I nogle gange kan mærke hvad der **"ligger i luften"** når I træder ind i et lokale, kan Højt udviklede væsener mærke hvad andre Højt udviklede tænker og oplever.

Faktiske ytringer – det I ville kalde **"ord"** – bruges sjældent, om nogensinde. Denne form for **"telepatisk kommunikation"** foregår mellem alle højt udviklede, følede væsener. I virkeligheden kan man sige, at den udviklingsgrad en art – eller forholdet mellem medlemmer af samme art – eller forholdet mellem medlemmer af samme art – er nået til, afspejles af i hvilket omfang **"ord"** er nødvendige for at formidle følelser, ønsker eller information.

Og for at komme dig i forkøbet, ja, mennesker kan udvikle og nogle **har** udviklet samme evne. For tusinder af år siden var den faktisk almindelig udbredt. Siden er I vendt tilbage til brugen af primære ytringer – **"støj"** faktisk – når I kommunikerer. Men mange af jer er ved at vende tilbage til en renere form for kommunikation, mere præcis og form fuldendt. Det er især tilfældet mellem elskede – hvilket understreger en vigtig sandhed: **Omsorg skaber kommunikation.**

Hvor dyb kærlighed findes, er ord på det nærmeste overflødige. Det omvendte af dette **aksiom (selvindlysende grundsætning)** er også sandt: Jo flere ord man er **nødt** til at bruge over for hinanden, jo mindre tid bruger I formodentlig op at drage **omsorg** for hinanden for omsorg skaber kommunikation.

I sidste instans handler al virkelig kommunikation om sandhed. Og i sidste ende er den eneste virkelige sandhed kærlighed. Og når det er vanskeligt at kommunikerer, er det et tegn på at kærligheden ikke er fuldt til stede.

For at sammenfatte udformningen af livet i højt udviklede samfund:

Væsenerne lever i små grupper, eller hvad I ville kalde små plansamfund. Disse grupper er ikke yderligere organiseret i byer, stater eller nationer, men hver spiller sammen med de andre på basis af indbyrdes lighed.

Der findes ingen regeringer som I ville forstå dem, og ingen love. Der er råd og konklaver. **(forsamlinger)** normalt bestående af ældre. Og tingende foregår efter hvad der i jeres sprog bedst kan udtrykkes som **"fælles overenskomst"**. Den er reduceret til en treleddet kode: **Bevidsthed, ærlighed, ansvar.**

Højt udviklede væsener har for længst besluttet at det er sådan de vælger at leve sammen. De har ikke foretaget dette valg grundlag af en moralsk struktur eller åndelig åbenbaring som et andet væsen eller en anden gruppe har modtaget, **men derimod på basis af simpel iagttagelse af hvad er hvordan der er og hvad der virker. Og dermed uden noget så tåbelig som en religions snærende bånd, og idiotiske forbud og påbud. Under truslen om en indbildt straf i livet efter livet.**

Der er ingen krige og konflikter, fordi et Højt udviklet væsen, deler alt hvad hun har og ville give dig alt hvad du end måtte forsøge at tage med magt. Hun gør dette i bevidsthed om at alt alligevel tilhører alle, og at hun altid kan skabe mere af det hun **"gav bort"** hvis hun virkelige ønskede det.

Begreber som **"ejendom"** og **"tab"** findes ikke i et Højt udviklet samfund, fordi medlemmerne forstår at de ikke er fysiske væsener, **men væsener som er i det fysiske.** De forstår også at alle væsener udgår fra samme kilde, og at derfor er vi alle ét.

Hvis nogen truede en Højt udviklet på livet, ville der ingen diskussion være. Hun ville simpelthen aflægges sin krop – ville bogstavelig efterlade kroppen til dig på stedet. – så ville hun, hvis hun valgte at gøre det, skabe en anden krop ved at træde ind i det fysiske igen som et fuldt færdigt væsen, eller ved at vende tilbage som det nyligt undfangede afkom efter et elskende par af andre væsener. Det er langt den mest foretrukne metode til at vende tilbage det fysiske plan, fordi ingen æres mere end i højt udviklede samfund end nyt afkom, og mulighederne i opvæksten er uforlignelige.

Højt udviklede væsener har ingen frygt for det jeres kultur kalder **"døden"**, fordi Højt udviklede ved at de lever evigt, og at det kun er et spørgsmål om, hvilken fysisk **"form"** de ønsker at antage.

Højt udviklede væsener kan normalt leve i en fysisk krop uendeligt, fordi Højt udviklede har lært at tage sig af kroppen og miljøet. Hvis en Højt udviklet væsens krop af årsager som henhører under de fysiske lovmæssigheder, ikke længere fungerer, forlader det Højt udviklede væsen den blot og giver med glæde dens fysiske **stof** tilbage til det store alt til **"genbrug"**. (*Det I kalder "af jord er du kommet, til jord skal du blive"*).

Der er ingen **"retssag"** eller **"straf"**, kun enkel iagttagelse af **"hvordan det er"** og **"hvad der virker"**. Det bliver omhyggeligt forklaret at der ikke er overensstemmelse mellem **"hvordan det er"** – og hvad væsnet har gjort – og **"det der virker"**, og at når noget ikke virker i forhold til gruppen, vil det i den sidste ende heller ikke virke til gavn for den enkelte, fordi den enkelte **er** gruppen og gruppen er den enkelte. ***Præcis samme indlæring, som man giver på et sejskib, her på Jorden, fordi hvis ikke den enkelt gør sit, vil skibet ikke sejle.***

Alle Højt udviklede **"fatter"** dette meget hurtigt, for det meste tidligt i det I kalder **ungdommen**, og det er derfor ekstremt sjældent at et modent/færdig udviklet, Højt udviklet væsen ses handle på en måde som fører til et **"Hvordan det er"** som **ikke** stemmer overens med **"hvad der virker"**.

Hvis han ikke gør! Får vedkommende simpelthen mulighed for at korrigerer sin fejltagelse. Ved hjælp af den treleddede kode **bevidsthed – ærlighed – ansvar** gøres det ham klart, hvilke følger noget han har tænkt, sagt eller gjort har. Så får han mulighed for at vurderer og afgive en erklæring om sin egen rolle i relation til disse følger. Så får han til sidst mulighed for at tage ansvar for disse følger ved at tage korrigerende, udbedrende eller helbredende forholdsregler.

Dette er metoden til at resocialisere kriminelle, ikke at smide dem i fængsel. Men at isolere dem således at de ikke kan skade samfundet og andre medens processen finder sted.

Det der kræves, er simpelthen at skabe et samfund som de Højt udvikledes, som ikke skaber grundlaget for kriminalitet. Men skaber hele mennesker.

Han ville aldrig nægte at gøre det. Fordi så ville han ikke være et højt udviklet væsen, men så taler vi om et meget lavere niveau af følede væsener. ***For eksempel et menneske!***

Der er intet **"skolesystem"** i et Højt udviklet samfund, kun en uddannelses**proces**, hvor afkommet lærer at huske **"hvordan det er"** og **"hvad der virker"**. Børnene opdrages af de ældre, ikke af dem der undfanger dem, om end de ikke nødvendigvis under processen er adskilt fra **"forældrene"** der kan være så meget sammen med dem som de ønsker, og tilbringe så meget tid sammen med dem som de vælger.

I det I ville kalde "**skolen**" (det kan faktisk bedst oversættes som "**læretid**") tilrettelægger børnene deres egen "**undervisningsplan**" hvor de vælger hvilke færdigheder de gerne vil tilegne sig i stedet for at **få besked på** hvad de **skal** lære. Motivationen er derfor høj, og de færdigheder man skal bruge i livet, tilegnes, hurtigt, ubesværet og med glæde.

Den treleddede kode (som i virkeligheden ikke udføres af kodificerede "regler", men det er den bedste betegnelse man kan finde i jeres sprog) er ikke noget som "**indprentes**" de unge Højt udviklede, men noget de **tilegner** sig – næsten som ved osmose - (væskers vandring gennem porøse hinder og vægge) gennem den forbilledlige adfærd de "**voksne**" viser "**barnet**".

I modsætning til jeres samfund, hvor de voksne udviser adfærd som er i **modstrid** med det de ønsker deres børn skal lære, forstår de voksne i højt udviklede kulturer at børn gør det de ser andre gøre.

Det ville aldrig falde en Højt udviklet ind at anbringe børnene i timevis foran en tingest som viser billeder af adfærd de gerne vil have dem til at undgå. En sådan beslutning ville være uforståelig for en Højt udviklet. Og hvis en Højt udviklet **gjorde** dette, ville det være lige så uforståeligt hvis man benægtede at billederne havde noget at gøre med børnenes pludselige afvigende adfærd.

Atter må jeg fastslå at forskellen mellem Højt udviklede samfund og menneskelige samfund kan koges ned til et ganske enkelt element, som vi kan kalde sandfærdig iagttagelse. I Højt udviklede samfund anerkender væsenerne alt hvad de ser. I menneskelige samfund er der mange som benægter det de ser. **Ja, dette er en sandhed. Menneskene er ikke særligt højt udviklede.**

Som Albert Einstein har sagt:

**"To ting er uendelige, universet og menneskets dumhed –
og så er jeg ikke engang sikker med universet."**

De kan se at fjernsynet ødelægger deres børn, og de lader hånt om det. De kan se vold og drab anvendt som "**underholdning**" og fornægter modsigelsen. De kan se at tobak skader kroppen og lader som om det ikke er tilfældet. De kan se en voldelig og fortrukken far, og hele familien fornægter det og tillader ingen at sige et ord om det.

De kan se at deres religioner i tusinder af år overhovedet ikke har været i stand til at ændre den kollektive adfærd, og det fornægter de også. De kan tydeligt se, at deres regeringer gør mere for at undertrykke end for at hjælpe, og de lader hånt om det.

De kan se et sundhedssystem som i virkeligheden er et system til at pleje sygdom, som bruge en tiendedel af sine ressourcer på at forebygge sygdom og ni tiendedele på at håndtere dem, og de fornægter **profitmotivet (i USA)** som årsag til at ethvert virkeligt fremskridt med hensyn til at lære mennesker at handle og leve forebyggende bremses.

De kan se at konsumeringen af kød fra dyr som slagtes efter at være tvangsfodret med kemikalieholdigt foder ikke er godt for helbredet, og alligevel fornægter de det de ser.

Højt udviklede væsener – som nogle af jer er i færd med at blive – fornægter **intet**. De ser **hvordan det er**". De ser klart "**hvad der virker**". Når man bruger disse enkle redskaber, bliver tilværelsen enkel. Man respekterer "**processen**".

Sådan fungerer processen: **Alt afhænger af hvem du tror du er, og hvad du forsøger at gøre.**

Hvis dit mål er at leve et langt liv i sundhed, **duer det ikke** at spise dødt kød, ryge stoffer man ved er kræftfremkaldende og drikke spandevig af nerve- og hjerneødelæggende drikkevarer.

Det er allerede godt gjort.

Hvis dit mål er at opdrage børn der er frie for vold og had, **duer det ikke** at anbringe dem direkte foran levende skildringer af vold og had i årevis. Det er **allerede godt gjort.**

Hvis dit mål er at drage omsorg for Jorden og klogt holde hus med dens ressourcer,

Hvis dit mål er at opdage og pleje et forhold til en kærlig Gud så religion **kan** komme til at gøre en forskel i menneskenes liv, så **duer det ikke** at prædike om en straffende og hævnende gud. **Også dette er allerede godt gjort.**

Motivet er alt. Målene afgør resultatet. Livet fremstår af hensigterne. Dine sande hensigter afsløres gennem dine sande hensigter. Som med alt i livet (*og livet selv*), går det i ring.

Højt udviklede væsener **ser ringen**

Højt udviklede væsener respondere på hvad der **er**; mennesket lader hånt om det.

Højt udviklede væsener siger **altid** sandheden. Menneskene lyver alt for ofte, over for sig selv som over for andre.

Højt udviklede væsener siger et og gør hvad de siger. Mennesket siger et og gør noget andet.

Inderst inde **ved** I at der er noget galt – at der var jeres hensigt at gøre det ene men at I gør det modsatte. I kan se det selvmodsigende i jeres adfærd, og I er i virkelig ved at være klar til at give slip på den. I kan både se klart og hvordan det **er**, og hvad der **virker**, og I er ikke længere så villige til fortsat at støtte skellet mellem de to. Jeres **race** er ved at **vågne op**. Opfyldelsens time er nær.

I skal ikke miste modet over det I her har hørt for bearbejdet er gjort til en ny oplevelse, en større virkelighed, og alt dette var kun en del af forberedelsen dertil. I er ved at være klar til at træde gennem porten. Disse samtaler har specielt haft til hensigt at slå denne port op. Først peger jeg på den. **Kan I se? Der er den!** For sandhedens lys vil i evighed vise vejen.

Og sandhedens lys er hvad I har modtager her. Tag nu denne sandhed og lev den. Fasthold nu denne sandhed og del den med hinanden. Tag imod denne sandhed nu og skøn på den til evig tid.

For i disse tre bøger – trilogien **guddommelige samtaler** – har jeg igen talt til jer om **hvordan det er**. Der er ingen grund til at gå videre. Der er ingen grund til at stille flere spørgsmål, eller høre flere svar, eller tilfredsstillere mere nysgerrighed, eller komme med flere betragtninger. Alt hvad I behøver for at skabe det liv I ønsker, har I fundet her i denne trilogi som den er gengivet indtil nu.

Der er ingen grund til at gå videre. Der er intet du skal lære. For svaret på et hvilket som helst spørgsmål du kunne stille, findes her i denne nu fuldendte trilogi. Alt hvad vi kan gøre nu, er at forstærke og vende tilbage til den samme visdom igen og igen. Selve trilogien var en øvelse i det.

Der er intet nyt her, det var blot et gensyn med gammel visdom. Der er intet du skal lære. Du skal blot huske...

Læs trilogien igen ofte; vend siderne i den fra tid til anden. Når du har et spørgsmål som du føler ikke er besvaret her, så læs siderne igen. Du vil opdage at spørgsmålet er besvaret. Men hvis du virkelig føler at det ikke er det, så søg dine **egne** svar. Før dine **egne** samtaler. Skab din **egen sandhed**. Herigennem vil du opleve hvem du virkelig er.

Jeres verden er i fare! I flirter virkelige med selvødelæggelsen, med den faktiske udslettelse!

Og med mindre I ser det som en meget virkelig mulighed, kan I ikke undgå det. For det man bekæmper, består. Kun hvad man rummer, kan forsvinde.

Husk også hvad jeg har fortalt dig om tid og begivenheder. Alle de begivenheder du på nogen mulig måde kan forestille dig – finder sted lige nu, idet evige øjeblik. Det er det hellige nu. Det er det øjeblik som går forud for din bevidsthed. Det er hvad der sker før lyset når dig. Det er det nærværende øjeblik som er sendt til dig, skabt af dig, endnu før du ved af det!

Du kalder det "det givne"! Og det er en "gave". Der er den største gave Gud/Altet kan give dig. Du har evnen til at vælge hvilken af alle de oplevelser du nogensinde har forestillet dig, du vælger at opleve *nu*.

Det har du sagt, og nu begynder jeg med min begrænsede opfattelsesevne at forstå det. Intet af det er virkeligt "virkeligt" vel?

Nej. Du lever i en illusion. Det hele er en stor tryllekunstners forestilling. Og du foregiver at du ikke kender trickene – selv om *du er tryllekunstneren*. Det er vigtigt at huske på, ellers kommer du til at gøre alting meget virkeligt.

Men det jeg kan se, føle, lugte, røre, forekommer meget virkeligt. Hvis det ikke er "virkelighed", hvad er så?

Husk på, at det du kigger på, "ser" du i virkeligheden ikke. Det er ikke hjernen der er kilden til din fatteevne. Den er simpelthen en instans for databehandling. Den tager data ind gennem de receptorer du kalder sanser. Den fortolker disse energiinformationer i overensstemmelse med de *foregående data om emnet*. Den fortæller dig, hvad den *opfatter*, ikke hvad der *virkelig er*.

På grund af disse sanseopfattelser *tror du, at du at du kender sandheden* om noget, mens du i virkeligheden ikke kender halvdelen af den. *I virkeligheden skaber du den sandhed du kender.*

Gud/Altet er en proces.

Gud er ikke en person, et sted eller en ting. Gud /Altet er nøjagtigt det du altid har tænkt – men ikke forstået. Du har altid troet at Gud var det højeste væsen. Og det har du haft ret i. Det er nøjagtigt hvad jeg er. **ET VÆSEN, EN VÆREN**. Læg mærke til at "væren" ikke er en ting, men en proces. Jeg er den *højeste* væren. Det vil sige det absolut højeste *væren*.

Jeg er ikke *resultatet* af en proces; jeg *er* selve processen, jeg er skaberen, og jeg er den proces *hvorigennem jeg bliver til*.

Alt hvad du ser i himlene og på Jorden er mig *under tilblivelse*. Skabelsesprocessen slutter aldrig. Den er aldrig fuldendt. Jeg er aldrig "færdig". Det er en anden måde at sige, at alting er under forandring. *Intet står stille. Intet – intet – er uden bevægelse. Alt er energi, i bevægelse.*

Når I betragter en genstand, ser I ikke på en statisk "tingest" som står "der i tid og rum". Nej! I er *vidne til en begivenhed*. Fordi alting bevæger sig, forandrer sig, udvikler sig. **Alting**.

Gud/Altet er en *begivenhed*. I har kaldt denne begivenhed *livet*. Livet er en proces. Den proces kan iagttages, kendes, forudsiges. Jo mere I iagttager jo mere ved I, og jo mere kan I forudsige.

Det er sandheden. Den ene, uforanderlige sandhed er at Gud/Altet altid forandrer sig. Det er **sandheden** - og du **kan intet gøre for at forandre den**. Den ene ting som **aldrig** forandrer sig er at alting, altid er under forandring.

Livet er forandring. Gud/Altet er livet. Derfor er Gud/ Altet forandring.

Min kærlighed til jer er **altid** under forandring, fordi I altid er under forandring, og fordi jeg elsker jer **nøjagtig som I er**. For at jeg kan elske jer nøjagtigt som I er, må min forestilling om hvad der er **"elskeligt"** ændre sig i takt med at jeres forestilling om hvem I er, ændrer sig.

Men du straffer os, ikke sandt? Du straffer os kærligt. Du sender os evig kval med kærlighed i hjertet og er bedrøvet over at du var nødt til at gøre det.

Nej. Jeg er ikke bedrøvet, **aldrig** for der **er intet** jeg **"er nødt til at gøre"**. Hvem skulle sætte sig igennem at jeg **"var nødt til at gøre det"**? Jeg vil aldrig straffe jer, om end I kan finde på at vælge at straffe jer selv i dette liv, eller et andet, indtil I holder op med det. Jeg vil ikke straffe jer for jeg er ikke blevet såret eller har lidt skade – ej heller kan I såre eller forvolde skade på nogen del af mig, som **udgøres af jer alle**.

En af jer kan finde på at **føle** sig såret eller skadelidt, men når I vender tilbage til evighedens rige vil I opdage, at I ikke på nogen måde har lidt skade. I det øjeblik vil I tilgive dem som I forstillede jer voldte jer skade, fordi I så har forstået den store plan.

Og nu vil jeg have jer til at opdage at **I også** er en begivenhed. I er menneskelige, komma, **væren**. I er en proces. Og I er i hvert givet **"øjeblik"** produktet af jeres proces. I er skaberen og det skabte. Jeg siger det til jer igen og igen i disse få øjeblikke vi har sammen. (Med denne bog.) Jeg gentager det så I kan **høre det**, forstå det.

Og denne proces som I og jeg er, er evig. Den har altid været, den er nu, og den vil altid være. Det kræver ingen **"hjælp"** fra jer at få den til at ske. Den indtræder **"automatisk"**. Og når den ikke blander sig i den, udfolder den sig i **fuldkommenhed**.

Hvis I blot vil **give slip**, får I jer selv på **"vejen"**. **"Vejen"** er processen – som hedder **livet selv**. Derfor har alle mestre sagt, **"Jeg er vejen og livet"**. De har forstået det jeg her har sagt, til fuldkommenhed. De **er** livet, og de **er** vejen – begivenheden under udfoldelse, processen.

Alt hvad visdommen beder om, er at stole på processen. Det vil sige have **tillid** til Gud/Altet. Eller om du vil, **have tillid til jer selv**, for I er Gud/Altet. Husk vi er alle ét.

Selve skabelsesprocessen er således:

Alt er energi, og at energi omdannes til **"materie"** - det vil sige fysisk **"stof"** og fysiske **"tildragelser"** – i overensstemmelse med hvordan du tænker på dem. **"Intet gør noget"** vil sige at intet omdannes **til** materie /stof medmindre vi vælger at det skal ske.

Når du ikke er, er fraværende, findes det du er, ikke.

Det vil sige, at når kulde er fraværende, kan du ikke mærke den oplevelse, der hedder varme. Når **op** er fraværende, er forestillingen om **"ned"** tom og meningsløs. **Tænk på, sådan er det for astronauterne ude i rummet, væk fra Jorden. Intet er op eller ned. Der er kun til siden.**

Det er en universel sandhed. Faktisk forklarer den hvorfor universet er indrettet som det *er*, med dets kulde og varme, dets op - og nedture, og ja, dets *"godt"* og *"ondt"*.

Men du skal vide: *Det er alt sammen noget du forestiller dig*. Du *afgør* hvad der er *"koldt"* og hvad der er *varmt"*, hvad der er *"op"* og hvad der er *"ned"* (*Bevæg dig ud i rummet og se hvordan dine definitioner forsvinder!*) Du *afgør* hvad der er *"godt"* og hvad der er *"ondt"*.

Og dine forestillinger om alt dette har ændret sig i århundredernes løb – ja de er tilmed *sæsonbestemte*. På en sommerdag kalder du 5 plusgrader for *"koldt"* men mit om vinteren ville du derimod sige, *"Du milde sikken en varme!"*

Universet forsyner dig blot med et *erfaringsfelt* – det man kunne kalde en *række objektive fænomener*. Du beslutter *hvad de skal hedde*. Universet er et helt system af sådanne fysiske fænomener. Og universet er enormt. Kæmpemæssigt. Ufatteligt stort. *Endeløst*, i virkeligheden.

Her er så den store hemmelighed: Det er ikke nødvendigt at en modsat tilstand findes *lige i nærheden af dig* for at den kan forsyne dig med den oplevelsesramme inden for hvilken den virkelighed du vælger, kan erfares. Afstanden mellem kontrasterne er irrelevant. Hele universet udgør den oplevelsesramme inden for hvilke alle kontrasterende elementer findes, og på den måde bliver alle erfaringer mulige. Det er universets *formål*. Det er dets funktion.

Du har oplevet *"koldt"*. Du har oplevet det *hele*. Om ikke i dit nuværende liv, så i det foregående. Eller det gangen før. Eller en af de mange andre. Du *har* oplevet *"kulde"*. Og *"stor"* og *"lille"* og *"op"* og *"ned"* og *"her"* og *"der"* og hver eneste kontrasterende elementer der findes. Og de er brændt ind i hukommelsen.

Du er *ikke nødt til at opleve dem igen hvis du ikke ønsker det*. Du behøver blot at huske dem – vide at de eksisterer – for at påkalde relativitetens universelle lov. *Alle*. I har alle oplevet *alt*.

Det gælder for alle væsener i universet, ikke kun mennesker. Ikke alene har I alle oplevet alt, i *er* alt. I er *DET HELE*. I er det I oplever. I virkeligheden er I *årsagen til* oplevelsen.

Det jeg gerne vil have dig til at forstå nu, er at det du i øjeblikket gør, simpelthen er at huske alt hvad du er, og vælge en del af det, du foretrækker at opleve i dette øjeblik, i dette liv, på denne klode, i denne fysiske form.

Alting revolvere. At dreje sig er alt livs grundlæggende bevægelse. Livsenergi *revolverer*. Det er hvad den *gør*. Du befinder dig i en sand *revolutionsbevægelse*. Du har gjort det klart. Du har gjort det gennem at klargøre din *"modtager"*. Du har fået en ny vilje til viden. Denne nye vilje vil ændre alt, for dig og for din art. For med den nye vilje er du blevet en sand revolutionær – og din klodes største åndelige revolution er lige begyndt.

Betænk denne bog er skrevet i 1998. Nu i skrivende stund skriver vi december 2017 og verden er begyndt at tænke som beskrevet.

Det skyldes at selv om alle væsener allerede har gennemlevet alle de forskellige oplevelser, er der *nogle som ikke ved det*. De har glemt det, og de har endnu ikke genfundet deres fulde hukommelse. Sådan er det ikke med højt udviklede væsener. De har ikke nødtigt at havde det *"negative"* tæt ind på livet i deres egen verden for at vide hvor *"positiv"* deres civilisation er.

De er **"positivt bevidste"** om hvem de er, uden at være nødt til at frembringe negativitet for at bevise det. Højt udviklede væsener konstaterer blot hvem de **ikke** er ved at iagttage det **andre steder inden for oplevelsesrammen**. Faktisk er jeres klode et af de steder højt udviklede væsener søger hen hvis de har brug for at se et kontrasterende felt.

Når de gør det, mindes de hvordan det var **da de** oplevede det I nu oplever, og på denne måde danne de sig til stadighed en referenceramme, hvorigennem de kan vide og forstå hvad der er **de** nu erfarer. Kan du nu forstå, hvorfor højt udviklede væsener, ikke har brug for **"det onde"** eller **"negativitet"** i deres eget samfund?

Ja, men hvorfor har vi så brug for det i vores samfund?

DET HAR I IKKE. Det er hvad jeg har fortalt dig hele vejen igennem samtalerne. I **er** nødt til at leve inden for en oplevelsesramme hvor det I **ikke er** findes, for at I kan opleve **det I er**.

Det er den universelle lov, og den kan I ikke komme uden om. Men I lever inden for sådan en ramme lige nu. I er ikke nødt til at skabe den. Den oplevelsesramme I lever i, kaldes **universet**.

Det er ikke nødvendigt for jer at skabe en mindre oplevelsesramme i jeres egen baghave.

Det betyder at I kan ændre livet på jeres klode lige på stedet, og **fjerne alt hvad I ikke er**, uden på nogen måde at sætte jeres evne til at vide og opleve det I er, på spil.

I behøver **ikke** at frembringe det modsatte af hvad I er og hvad I vælger for at opleve det. I behøver bare at se det allerede er skabt – andetsteds. I behøver kun at huske på at det findes.

Det er den **"viden fra frugten på kundskabens træ"** som jeg allerede har forklaret jer ikke var en forbandelse, ikke arvesynden, men **arvevelsignelsen**.

Og for at huske at du har oplevet det hel før – alt hvad der findes – i fysisk skikkelse... er det eneste du behøver at se op og ud i universet... tilbage i tiden... når I kigger opad, ser I stjernerne – som de var for hundreder, tusinder, millioner, milliarder af lysår siden. Det I ser, findes **i virkeligheden ikke der**. I ser hvad der **var** der. I ser fortiden. Og det var en fortid som **I var med i**.

I var **til stede, I oplevede** disse ting, **gjorde** disse ting. Har jeg ikke fortalt dig at du har levet mange liv? Og har jeg ikke fortalt jeg ikke hele tiden sagt til dig – **at tiden ikke findes og at du slet ikke ser "fortiden"!** At det **alt sammen sker Nu**.

"Lige nu" lever du også et liv i det som ifølge jord tid ville være fremtiden. Det er afstanden mellem dine mange **"selv'er"** som gør det muligt for **"dig"** at opleve adskilte identiteter og **"øjeblikke i tid"**.

På den måde er "fortiden" som du husker, og fremtiden som du kommer til at se, det "nu" som bare ER.

Du ser **altid** det I definere som **"fortiden"** i jeres begrebsverden, og når du betragter noget lige for næsen af dig. Det er umuligt at se nuet. Nuet **"sker"** og forvandler sig så til en udstrømning af lys der dannes af energi som spreder sig, og det lys når dine receptorer, dine øjne og **det forløb tager tid**. Mens det lys når dig. **Går** livet **videre, bevæger sig fremad**. Den **næste begivenhed indtræffer** mens lyset fra **den foregående begivenhed når dig**.

Energiudstrømningen når dine øjne, receptorerne sender signal til hjerne som fortolker oplysningerne og fortæller dig hvad du ser. Men det er overhovedet ikke det samme som det der nu sker lige foran dig. Det er det du **tror** du ser.

Det vil sige at du tænker over hvad du har set, siger til dig selv, hvad det er og beslutter hvad du skal kalde det, mens det der sker **"nu"** er forud for din proces og afventer den.

For at sige det enkelt, **jeg er altid et skridt forud for dig. Lyt** nu efter. Jo større **afstand** du lægger mellem dig selv og den fysiske placering af en hvilken som helst begivenhed, jo **længere bevæger begivenheden sig tilbage mod "fortiden"**. Anbring dig selv nogle få lysår tilbage, og det du ser på skete i virkeligheden for meget, meget længe siden. **Korrekt ifølge videnskabens begrebs verden.**

Men det skete **ikke** for **"længe siden"**. Det er kun fysisk **afstand** der har frembragt den illusion om **"tid"** og gjort det muligt for dig at opleve dig selv som værende **"her, nu"** samtidig med at du er **"der, da"!** **En dag vil du forstå, at det du kalder tid og rum, er den samme ting.** Så vil du opdage at **alt sker lige her, lige nu.** Når du forstår det, vil du forstå at **intet af det du ser, er virkeligt.** Du ser et **billede** af noget der engang var en begivenhed, men selv det billede den energiudstrømning, er en fortolkning. Din personlige fortolkning af det billede kaldes din indbil(le)d(e)-ningskraft. Og indbildningskraften kan du få til at **skabe hvad som helst.** Det skyldes den største af alle hemmeligheder – nemlig at ind-bild-ningskraften **virker begge veje.**

Ikke alene **fortolker** du energi, du **skaber den.** Indbildningskraften er en funktion af sindet, og det udgør en tredjedel af dit treleddede væsen. Du billeddanner noget i sindet, og det begynder at antage fysisk form. Jo længere du billeddanner det (**og jo mere af dig der billeddanner det**),

Jo mere fysisk bliver tankeformen indtil den forøger energi du har investeret i den, bogstaveligt talt **eksplodere i lys** og sender et billede af dig selv ind i det du kalder virkeligheden.

Så **"ser"** du billedet og atter engang **afgør du hvad det er.** På den måde fortsætter kredsløbet. Det er det jeg har kaldt processen.

- Det er hvad du **ER.** Du **ER** denne proces.
- Der er hvad Gud/Altet **ER.** Gud/Altet er denne proces.
- Det er hvad jeg mente med at sige, at du både er **skaberen og det skabte.**

Nu har jeg sat det hele sammen for dig. Vi afslutter denne samtale, og jeg har forklaret dig universets mekanismer og hemmeligheden ved alt liv.

Du bruger det i hverdagen allerede. Du kan ikke **andet** end bruge det. Det er **hvad der foregår.** Det eneste spørgsmål er om du bruger det **bevidst eller ubevidst**, om du er placeret som processens virkning eller som dens årsag. I alt skal du sørge for at være **årsag.**

Den mest afgørende måde du bevidst kan anvende din nye forståelse på, er ved at være **årsag** til dine oplevelser, ikke virkningen af dem. Og vid at du **ikke behøver at frembringe det modsatte af hvem du er i dit personlige rum, eller din personlige oplevelsesverden,** for at vide og erfare hvem du i virkeligheden er, og hvem du vælger at være.

Udrustet med denne viden kan du ændre dit liv og ændre din verden. Og det er den sandhed jeg er kommet for at dele med jer alle.

Det betyder at det I oplever I har eller gør, udspringer **fra** jeres væren – det fører jer ikke **til den**.

Når I handler ud **fra "lykke"**, gør I visse ting fordi I **er** lykkelige – i modsætning til det gamle paradigme hvor I gjorde ting som I håbede, ville gøre jer lykkelige.

Når I handler ud **fra "visdom"**, gør I visse ting fordi I **er** vise, ikke fordi I forsøger at **opnå** visdom.

Når I handler ud **fra "kærlighed"**, gør I visse ting fordi I **er** kærlighed, ikke fordi I ønsker at **få** kærlighed.

Alt ændre sig; der bliver vendt op og ned på alting når I handler ud **fra "væren"** i stedet for at stræbe efter at **"være"**. I kan ikke handle jer frem til **"væren"**. Hvad enten I forsøger at **"være"** lykkelig, være vise, være kærlighed – eller være Gud – kan I ikke **"komme derhen"** gennem handling. Og dog er det sandt at I **kommer** til at udføre vidunderlige handlinger, når først I er **"kommet derhen"**. Her har vi den guddommelige dikotomi. Måden at **"komme derhen"** er at **"være der"**. **Det gælder om at være der hvor du vælger at komme hen! Så enkelt er det.**

Der er intet du behøver at gøre. Vil du være lykkelig? **Vær lykkelig.** Vil du være vis? **Vær vis.** Vil du være kærlig? **Vær kærlig.** Det er under alle omstændigheder den du er.

Nu stiller de jer overfor et afgørende spørgsmål. Det er et spørgsmål hele menneskeheden må stille sig selv. Kan og vil I skabe en ny kulturmyte? Kan og vil I skabe en ny primær kulturmyte som alle de andre myter bygger på? Er menneskeracen som sådan god, eller er den ond?

Det er den korsvej I er kommet til. Menneskeracens fremtid afhænger af hvilken vej I går. Gå nu ud og lav verden om. Gå nu ud og vær jeres højeste selv. I forstår nu alt hvad I behøver at vide. I er nu alt I behøver at være. I har aldrig været mindre end det. I viste det simpelt hen ikke. I huskede det ikke. Nu husker I det. Forsøg at bære denne erindring med jer altid. Forsøg at dele den med alle hvis liv I kommer i berøring med. For jeres skæbne er mere storslået end I nogensinde har forestillet jer.